

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Never

RULE #.5

CRUSH ON THE
CAPTAIN

PORTIA BLAKE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

[KURAL #.5: ASLA KAPTANA AŞIK OLMA BÖLÜM BİRİNCİ](#)

[İKİNCİ BÖLÜM](#)

[ÜÇÜNCÜ BÖLÜM](#)

[DÖRDÜNCÜ](#)

[BÖLÜM BEŞİNCİ](#)

[BÖLÜM](#)

[ALTINCI BÖLÜM](#)

[BÖLÜM YEDİ](#)

[BÖLÜM SEKİZ](#)

[BÖLÜM DOKUZ](#)

[BÖLÜM ON](#)

[ON BİRİNCİ BÖLÜM](#)

[ON İKİNCİ BÖLÜM](#)

[BÖLÜM ON ÜÇ BÖLÜM ON](#)

[DÖRT BÖLÜM ON BEŞ](#)

[ON ALTINCI BÖLÜM](#)

[ON YEDİNCİ BÖLÜM](#)

BÖLÜM ONSEKİZ SONSÖZ

KURAL 1: ASLA KAZARA TAKIM ARKADAŞINIZLA EVLENMEYİN

KURAL 1'DEN ALINTI: ASLA KAZARA TAKIM ARKADAŞINIZLA
EVLENMEYİN

KURAL 2: ASLA BİR NOEL RANDEVU PROGRAMINA

KATILMAYIN KURAL 3: ASLA KOÇUN OĞLUYLA PORTIA

HAKKINDA SAHTE EVLENME

KURAL #.5: ASLA EZİLME KAPTAN

Vinnie
Hokeyde yazılı olmayan kural mı? Asla kaptana aşık olma.

Ne yazık ki bunda başarısız oluyorum.

Bekâr baba Evan McAllister, çok sevdiğimiz takım kaptanımız, çekici ve benim her yönüyle harika eski en iyi arkadaşım. Oh, o da heteroseksüel. Bu benim için daha az olumlu. Duygularımı bastırmak için kendimden uzaklaşıyordum ama bu sadece onun kafasını karıştırdı ve kesinlikle işe yaramadı.

Geçirdiği beyin sarsıntısı Evan'ı bakıma muhtaç hale getirdiğinde, ona ve kızı Stella'ya yardım etmek için devreye giriyorum. Evan, onu terk ettikten sonra hayatına tekrar girmemden pek hoşlanmıyor ve ne kadar yakınlaşırsak, sırrımı ifşa etmemek benim için o kadar zorlaşıyor.

BİRİNCİ

BÖLÜM

Vinnie

Hokeyde yapmamanız gereken bazı şeyler vardır. Bunlara kural diyebilirsiniz.

İlk kural mı? Asla kaptanına aşık olma.

ABD'de herkes Boston Blizzards'ın kaptanı Evan McAllister'ı tanır. Kum rengi saçları, arduvaz mavisi gözleri ve simetrik, güneşte kızarmış yüzü herhangi bir diziden seçilebilir.

Hokey izlemeyenler bile onun ne yaptığını bilir. Arjantinli süper model eski kız arkadaşı. Normalde kibirli bakışlar, saç savurma veya dondurma yalama gerektiren reklamlarda görünür.

Hokey izleyenler onun yetiştirdiği sevimli kızıdan haberdar. Evan, kendisini her yılın spor babası ilan eden her makaleyi hak etti, genellikle beraberinde Stella'nın fotoğrafı geniş, kaslı omuzlarına tünemişti.

Dolaplar kapandı ve takım arkadaşlarım pedlerini giydi. ve formalar, yeni yıkanmış soluk mavi, lacivert ve beyazdan oluşan bir telaş. Boston'ın renkleri çok uygun.

Çocuklar etrafımda bağırıp çağırıyor, Montreal'i nasıl yok edeceğimizi tartışırken birbirlerine üstünlük taslıyorlar.

Hokey sopamı bantla sarıyorum ve bakışlarımı soyunma odasının zeminine işlenmiş agresif görünümlü kar tanesine sabitliyorum.

Evan sanki bir reklamın ortasındaymış gibi parlak bir gülümsemeye bana doğru geliyor. Ama zaten yeterince reklamda oynadı.

Onun varlığı her şeyi durduruyor. Parmaklarım basit görevlerine rağmen sallanıyor.

Vücutuma bunun gerçek hayat olduğunu hatırlatmak zorundayım.

İki ile altı saatleri arasında, bedenim uykuya yenik düşecek kadar bitkin düştüğünde ve

eşlik eden fanteziler. Soyunma odasında dolaşıp beni öpmeyecek.

Ben daha iyi biliyorum. Gerçekten biliyorum.

Ama aynı zamanda hissettiğim şeyin artık bir aşk olmadığından da eminim, üç yıldan sonra değil.

Evan McAllister'a kesinlikle bakmayacağım. Hayır, kesinlikle olmaz.

Bakışlarım ona kayıyor. Nasıl dönmesin?

Çünkü tüm çabalarım rağmen, kendimi korkunç klişe: kapalı ve umutsuzca heteroseksüel en iyi arkadaşım aşıyorum.

Evan yanıma çöküyor ve vücudumdaki her hücre, kendime ihanet etmemem için beni uyararak sertleşiyor. Kalçası benimkine değiyor,

Hiçbir şey ifade etmediğini bilsem de, üzerimiz kumaş ve pedlerle kaplı olsa da, dokunuşu ruhumu yakıyor.

Sopamı bantlamayı bitiriyorum, Montreal'e bakıyormuşum gibi kaşlarımı çatıyorum ve ayağa kalkıyorum.

Elini koluma koyuyor, dokunuşunun patlattığı sinir uçlarının mini patlamalarından habersiz.

Kaskatı kesildim ve tahta bankın üzerine çöktüm.

"Ziyaret etmelisin," diyor Evan. "Uzun zamandır birlikte takılmadık. Film gecesi için evime gel."

Bir an için, kendime bunu hayal etme izni veriyorum. Beacon Hill'deki evine gittiğimi ve

düğmeye basınca aşağı inen büyük ekranlı devasa sinema odasına götürülmek. Hayır, çok kötü bir fikir. Evan ve ben, yedi yaşındaki kızı bize refakat etse bile karanlık bir odada aynı kanepeyi paylaşmayacağız.

Kesinlikle olmaz.

Elimden geldiğince omuz silkiyor ve derin bir pişmanlık taklidi yapıyorum. "Meşgulüm."

"Oh." Kalçasındaki tüyleri temizliyor. Bu hareket dikkat dağıtıcı olmamalı. Hokey formalarının seksi olmamasıyla ünlüdür. Kaslı adamlara ped takmak ve vücutlarını gizlemek günah olmalı. Ama tek düşünebildiğim onun tam yanımda olduğu.

Kalbimin onun varlığında rastgele daralmasından ve kasılmasından nefret ediyorum. Şu anda bile onun yanımda olmasından heyecan duymasından nefret ediyorum, sanki bir parçam onun bir sonraki hareketinin tatlı sözler fısıldamak ya da buna benzer saçma bir şey olacağını düşünüyor.

"Aramız iyi mi?" Sözleri yalpalıyor ve bu belirsizlik notasından nefret ediyorum.

"Kesinlikle." Ayağa fırlıyorum ve simetrik yüz hatlarında dalgalanan şaşkınlığı görmemiş ve bakışlarını üzerimde hissetmemiş gibi yapıyorum.

Bak, 2020'lerde olduğumuzu biliyorum. Hissettiklerimde yanlış bir şey olmadığını biliyorum. Biliyorum.

doğal, en azından benim için. Gözlerim her zaman kadınlardan çok erkeklere çekilmiştir. Yıllardır bir kadınla çıkmadım, belki de doğru kişiyle tanışmadığımı, belki de erkeklerle daha fazla zaman geçirdiğim için onların yanında daha rahat olduğumu, belki de kendimi diğer sporcularla karşılaştırmak için atletik bir dürtüden dolayı bakışlarımın erkeklerin vücutlarında oyalandığını merak ettiğim zamanlar.

Ama Evan'dan hoşlandığımı açıklamanın garipliğinden geri dönüş olmadığını biliyorum... bu şekilde.

Mükemmel gözlerinde acıma görmek istemiyorum ve umursamadığına dair tökezleyen yeminler duymak istemiyorum, ama elbette duygularıma karşılık vermiyor ve elbette kimseye söylemeyecek.

En azından şimdi buz üzerinde hâlâ güçlüyüz. İmkansızın umuduyla kariyerimin dengesini bozmayacağım. Ne de olsa adamın eski sevgilisi bir süper model. Hem de göğüs dekoltesi olmayan ve insanlara kıyafetlere bakmalarını hatırlatmak için sürekli bakış atan sıska tiplerden değil. Hayır, Valentina her ay farklı bir derginin kapağını süslüyor ve hiç de azımsanmayacak göğüs dekoltesini sergiliyor.

CVS ya da Walgreens'e uğrayın.

Diğerlerini aceleyle geçtim. Tünele giren ilk kişi benim. Diğerlerinin de katılmasını bekliyorum, kayma zamanı geldiğinde rahatlıyorum. Parlak ışıklar arenayı dolduruyor ve beni

Zihnimin girintileri ve bana şimdiki zamanda kalmamı hatırlatıyor.

Önemli olan tek şey pak ve kaç kez sayı yapabileceğimiz.

Soğuk piste doğru aceleyle ilerlerken içimde bir sakinlik dalgalanıyor. Burası ait olduğum yer. Kalabalık mavi ve beyaz bir deniz. Tavanı boydan boya kesen yüksek, geniş metal kirişlerden ışıklar parlıyor ve DJ neşeli bir şarkı çalıyor.

Evan'ın adı anons edildiğinde kalabalık patlıyor, haykırıyor ve alkışlıyor, insanlar 37'nin onu kastettiğini bilmiyor olabilirler.

Evan, disk tavşanı bölümüne doğru bir öpücük gönderiyor, ama biliyorum ki bu öpücük forma giyen Yarısi Instagram ve TikTok'ta kendi hayranları için uyguladıkları kusursuz makyajları ve büyük ışıltılı taşlarıyla boğucu sarışınlar ve esmerler, ama Stella'da kim Orada bir yere sıkışmış.

Üniforması güçlü ışıklar altında daha da parlak olan Evan'a bakma isteğimi bastırıyorum. Gülümsemesinin şimdi daha büyük olması gerektiğini biliyorum.

Günün bu kısmı için yaşıyorum. Bu saatler, tüm hayatım boyunca çalıştığım ve hayalini kurduğum şeydi. Skates scruff ve buzu sıyrır ve sopalar diske vurur.

Bu bir iç saha maçı ve kalabalık mutlu, tezahürat yapıyor, kükrüyor ve alkışlıyor.

Evan hemen iki gol attı, ben de bir asist yaptım.

Montreal öfkeli, hızlı ve özensiz kayıyor, bizi panolara çarptırmaktan mutlu.

İşe yaramayacak.

Biz kazanacağız. Bunu kalplerimizde hissedebiliyoruz, bizi uçuyor gibi gösteren mutlu bir bulut, öyle ki sıra değiştirme zamanımız geldiğinde her seferinde şaşırıyorum. Bankta öne doğru eğilip boynumu büküyorum, tekrar buza çıkmak için sabırsızlanıyorum.

Sonra, nihayet oradayız. Yukarıda parlak ışıklar parlıyor ve kalabalık alkışlıyor.

Pakı alıyorum ve sağ kanat oyuncumuz Finn'e pas veriyorum, o da topu hücum bölgesine taşıyor. Altın sarısı bukleleri uçuşuyor ve patenleri tıslayarak artık taze olmayan Zambonlu buz. Evan ileri atılıyor, ben de hemen arkasındayım. Kaslarım gerildi. Bunun için çok hazırım.

Birdenbire Montreal oyuncularından biri, disk tavşanlarını etkilemeye hevesli bir çaylak, Evan'a çarpar.

Homurdanıyorum.

Bu hiç hoş değil.

En sevmediğim yeni numaram 89 ve savaşımaya hazırım.

Evan'ın homurdanmasını ve küfretmesini bekliyorum. O aşırı hevesli savunmacıya Bostonlu olduğumuzu ve kimsenin bizi duvara fırlatamayacağını göstermesini bekliyorum.

O yapmaz.

Onun yerine Evan buza doğru kayıyor ve midem soğuyor.

"Evan!" Ona doğru koştum.

Hakem düdüğü çalarak oyunu durdurur ve salon sessizliğe gömülür.

Önce Evan'a ulaşıyorum, ellerim titriyor. Kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyor.

Montrealli salak kekeleyerek, "Ben- ben öyle demek istemedim" dedi. "Siktir git."

Muhtemelen gözleri açılıyor ama ben gözleri hiçbir şey yapmayan Evan'a odaklanmış durumdayım. Açmak gibi.

Sağlık görevlileri buza koşuyor, patenlerinin hafif sıyrıkları kalp atışlarımla birleşiyor.

"Baba!" Stella'nın çığlığı şok olmuş kalabalığın üzerinde süzülüyor.

Sağlık görevlileri Evan'ın boynunu bir destekle sabitledikten sonra onu bir sedyeye yüklüyorlar.

İnsan boyutundaki bebeklerle pratik yaptıklarını gördüm. Bu gerçek bir şey.

Kavgalar yaygındır, bilinçsiz olmak değil.

Evan'ın daha önce de sakatlıkları oldu, hepimizin oldu ama gözlerini hiç açmadı.

Oh, Tanrım.

İyi olmak zorunda.

Sedyenin peşinden kayıyorum. Onu takip etmek zorundayım.

"Buza geri dön DeLuca," diye bağıyor Koç Holberg. "Bu oyun daha bitmedi."

"Ama McAllister-"

Diğer oyuncular bana şaşkın şaşkın bakıyorlar. Muhtemelen yarısı Evan'la eskiden arkadaş olduğumuzu bile hatırlamıyordur.

"Şimdi, DeLuca," diye bağıyor Koç Holberg, İsveçli soğukkanlılığını kaybederek. Tanrım, bunun mümkün olduğunu bilmiyordum. Ama Evan'ın buzdan çıkarılacağını da düşünmemiştim. Koç elini seyrelmiş sarı saçlarında gezdiriyor ve soluk mavi gözleri herhangi bir lazer kadar delici.

Midem bulanıyor ve içimde kalan

Son spor içeceğimin meyveli tadı. Takım arkadaşlarıma bakmaktan kaçınarak sırama geri dönüyorum. Koruyucu giysilerim aniden çok ağır ve tamamen etkisiz hale geldi.

İKİNCİ BÖLÜM

Evan
Gözlerimi zorla açıyorum, sonra sinir bozucu bir şekilde yerleştirilmiş tavan lambasının parıltısına karşı gözlerimi kısıyorum. Arena gitmiş,

ve sırtüstü yatmış, çok yakınımdaki tavana bakıyorum. Ne paten sesleri, ne sopa sesleri, ne de kalabalığın uğultusu var.

Artık kesinlikle buzda değilim.

Mücadele ediyorum. Oraya geri dönmeliyim.

"Rahatla, Evan." Dr. Novak, tertemiz kesilmiş koyu renk perçeminin altından profesyonel bir gülümsemeye beni süzüyor. "Dinlenebilirsin. Bizi korkuttun."

Başım ağrıyor ve gözlerim sersemlemiş durumda. "Ben, eğlendirmeyi amaçlıyorum."

"Başardınız."

Biri homurdandı. Koç Holberg elini omzuma vuruyor.

"Kendine geldiğini görmek güzel. Ben dışarı çıkıyorum. Kendine iyi bak, Evan."

Aklıma bir düşünce geldi ve gerildim. "Stella gördü mü?"

Dr. Novak'ın gözleri yumuşar. "Eminim kızlar ona göz kulak oluyordur."

"Güzel." Başımı sallayarak onaylıyorum. Dünya dönüyor ve boğazım oyun sırasında olmayan buruk bir tadı yutuyor. "Neyim var benim?"

"Kafana bir darbe almışsın."

Yanaklarım yanıyor. Dikkatim dağılsın diye para almıyorum. Sakatlanmak için para almıyorum. Kaymak için para alıyorum. Kazanmak için para alıyorum.

Koltuktan fırladım.

"Oturun. Sana bazı sorular sormam gerekiyor." Çekmecedan birkaç kart ve bir zamanlayıcı çıkarır.

"Tamamdır." Bakışlarım tekrar kapıya yöneliyor ama ağırlı, sinirli gözlerimi kırıştıırıp sıkı bir gülümsemeye idare ediyorum.

"Adın ne senin?"

Soruyu duyunca kalbim sıkıştı. Bu Boston'daki temel beyin sarsıntısı protokolü. Ve ben beyin sarsıntısı geçirmek istemiyorum.

"Evan McAllister." Bakışlarımı tekrar kapıya çeviriyorum ve bunun ne kadar süreceğini merak ediyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Unutma, zamanlamayı ben yapıyorum."

"Ee... Doğru." Bunu biliyorum. Başım kalınlaşıyor ve ağrıyor.

Stella'nın endişelenip endişelenmediğini merak ediyorum. Tek rengi ara sıra motivasyon posterini olan bu sade ofiste değil, oyunun içinde olmak istiyorum.

"Yaralanmanıza yol açan olayları hatırlayabiliyor musunuz?"

Dr.

Novak soruyor, sesi nazik.

"Onları karartmama izin yok mu?"

Dudakları bile kıpırdamıyor. Ama bu gece tamamen başarısızlık üzerineydi.

"Evan? Ne oldu?"

Boğazımda safra birikiyor ama yutkunuyorum. "Ben tahtalara çarptı. Bir şey olmadı. Geri dönmeliyim." "İyi denemeydi."

"Ben ciddiğim."

"Ben de öyle. Başın mı ağrıyor?"

Kıvraniyorum. "Evet."

"Mide bulantısı mı?"

"Belki."

Yüzü daha da ciddileşiyor ve hemen nefret ettiğim bir tür ışıltı saçan enstrümanı çalıştırıyor.

"Sadece birazcık," diye ekliyorum çabucak.

"Bir hokey oyuncusundan başka bir şey söylemesini beklemesim" diyor. "Bana tüm semptomları anlatmak zorundasınız."

"Biliyorum. Ben iyiyim. Yemin ederim." Başını sallıyor.

"Neredeyse bitti," diyor, sesi yatıştırıcı.

Sakinleşmek istemiyorum. Buzun üzerinde olmak istiyorum. "Hokeyi tersten heceleyebilir misin?"

Bekliyor ve sanırım başarıyorum.

Yine de mutlu görünmüyor. Bu sınavda başarısız oldum. Lisedeyken bunu yapmak gibi bir alışkanlığım vardı. Tanrıya şükür hokey oynayabiliyorum.

Dr. Novak beyin sarsıntısı protokolünün geri kalanını uyguluyor.

Sarsıntı protokolünden ilk kez geçmiyorum ama diğer tüm zamanlarda bir oyuncuyla birlikteydim. Daha önce hiç ben olmamıştım.

Nefret ediyorum.

Bu odadan ve muhtemelen kolonya üreticimi mezara gönderecek olan antiseptik ve ter kokusundan nefret ediyorum.

Dr. Novak geri adım attı. "Her şey tamam."

"İyi miyim?" Sesim yükseliyor ve kırılganlık notasından nefret ediyorum. Kırılganlık bana göre değil.

Dr. Novak en profesyonel ses tonuyla, iki yıl önce omzumu incittiğimde kullandığı ses tonuyla, "Beyin sarsıntısı geçirmiştiniz," dedi.

İnledim.

"Sana bakabilecek biri var mı?" diye soruyor. "Uh-" Ailem genelde Stella'ya bakar, ama şu anda bu hafta seyir. Bu yüzden WAG'ler bu gece Stella'yı izliyorlardı.

Dr. Novak'ın kaşları çatıldı. Tanrım, bu nadir hafta sonlarımızdan biri. Herkesin planları var. Muhtemelen benim için planlarından vazgeçmek zorunda kalacağından endişeleniyordur.

"Özür dilerim. Düşünmek acı veriyor."

Ayak sesleri dışarıda yankılanıyor ve kalbim yerinden fırlıyor.

"Stella! Baban meşgul," diyor bir kadın sesi, Francesca ya da Jasmine,.

Homurdanıyorum.

Sonra kapı açılıyor ve Stella mavi beyaz giysileri ve karamel saç örgüleriyle bana doğru koşuyor.

Jasmine'in kıvrık siyah saçları ışıkların altında parlıyor, Stella'yı özür dileyerek takip ediyor. "Özür dilerim, Evan."

Omuz silkiyorum, bakışlarım hayatımın aşkına sabitleniyor.

Stella odaya kuşkuyla bakıyor. "Neden buradasın?"
"Babanın memelerini kontrol etmem gerekiyor," diyor Dr. Novak.
diyor.
Stella burnunu kırıstırıyor. "Yaralar. Ben bebek değilim." "Biliyorum bebeğim," diyorum.
Bana küstah bir bakış atıyor ve ben de gülümseme isteğime karşı koyamıyorum.
"Üzgünüm, Stella."
"İyi misin?" Sesi titriyor ve bundan nefret ediyorum. Cesur, kendine güvenen kızımı endişelendirdiğim için nefret ediyorum.
"Sadece biraz başım ağrıyor, tatlım."
Stella bilgisayara, masaya ve çeşitli tıbbi ekipmana değer biçiyor.
"Bu odayı sevmiyorum."
"Ben de sevmiyorum."
Dr. Novak boğazını temizliyor. "Seni kimin izleyebileceğini hâlâ söylemedin."
"I-"
Kimsem olmadığını kabul etmek istemiyorum ama bu doğru. Evde karım yok. Kız arkadaşım yok. Artık yok.
"Elbette," diye yalan söyledim.
Jasmine'in yüzünde endişeli bir ifade belirliyor. "İsaiah ile birlikte ailesini ziyarete gidiyorum."
Kahretsin.
"İyi olacağım," diye tekrar yalan söyledim.
Yani, gerçekten birine ihtiyacım var mı?
"Bilincimin yerinde olduğunu bile sanmıyorum," diyorum. "Kesinlikle bilincin yerinde değildi."
"Tamam, Evan ve Stella'ya göz kulak olacak birini bulalım," dedi Dr.
Novak parlak bir şekilde söylüyor ve kalbim sıkışıyor. "Eminim gerekli değildir-"
Dr. Novak, "Bu kesinlikle gerekli" diyor. "Kafa yaralanmalarının şakası yok."
İtiraz edemem.
Boğazım kurudu. Daha dikkatli olmalıydım. Tanrım, neden daha dikkatli değildim?

Montreal çaresizdi. Bunu biliyordum.

"Oyun bitti." Jasmine telefonuna hızla bir şeyler yazıyor.
"Isaiah'a etrafı soruşturmasını söyleyeceğim."

"Tamam," diyorum zayıfça.

Sonra Jasmine gülümser. "Birisi gönüllü oldu."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Vinnie

Aceleyle soyunma odasına girdim. Buraya ilk gelen benim,

Evan banklardan birinin altına sıkışmış olabilirmiş gibi bakışlarımı odanın içinde gezdiriyorum.

Ayak sesleri arkamda gümbürdüyor ve hokey takımlarımı dolabıma fırlatıp soyunmaya başlarken on sekiz yüksek takım arkadaşşıma dönüyorum. "Evan nerede?"

Isaiah telefonundan bakar. "Jasmine hâlâ Dr. Novak'ın ofisinde olduğunu söylüyor. Önümüzdeki birkaç gün ona bakacak birine ihtiyacı varmış."

"Ne oldu?" Bağıriyorum.

Isaiah'nın koyu renk gözleri açılıyor ve elini rastalı saçlarında gezdiriyor.

Kahretsin.

Sakin davranmıyorum. Ter dolu havayı içime çekiyorum ama sadece metalik bir tat alıyorum ve kalbim hâlâ çok hızlı atıyor.

"Sarsıntı, dostum," diyor Isaiah. "Sakin ol. Bu normal."

Parmaklarım sıkıştı. "Normal" kullanacağım son kelimedir. kafa travmasını tarif ediyor. Daha fazlası olabilirdi. Hâlâ daha fazlası olabilir. Beyin sarsıntılarıyla ilgili uyarılar aklımdan geçiyor.

"Ben ona bakarım," diye geveledim.

Isaiah'ın kaşları yukarı doğru kalktı.

Kahretsin.

Isaiah sadece iki yıldır burada, her şeyi biliyormuş gibi davranacak kadar uzun süredir, ama bilmiyor. Evan ve benim eskiden ne kadar yakın olduğumuzu bilmiyor ve aniden bundan nefret ettim.

Elimi oyundan ve endişeden terden yapış yapış olmuş saçlarımda gezdiriyorum. Artık çıplak olan omuzlarımı dikleştiriyorum. "Ben hallederim."

"Um-" Isaiah'ın gözleri sanki başka gönüllüler arıyormuş gibi diğerlerine kaymaya başlar, sonra kendini durdurur. "Elbette, dostum. Jasmine'e haber veririm."

Telefonuna dokunuyor.

Dr. Novak'ın ofisine doğru yürüyorum, yüzüme muhtemelen manyakça görünen bir gülümseme yapıştırıyorum ve içeri giriyorum.

Evan bana göz kırpmıyor. Muayene masasında oturuyor ve bakışları sersemlemiş. Mükemmel gözleri genişliyor ve pembe dudakları yere düşüyor. "Vinnie?"

"Sana göz kulak olacağım, bir kere-" "Elbise mi?"

Dr. Novak'ın dudakları kıvrılır.

Başımı sallayıp onayladıktan sonra kimse itiraz edemedi oradan kaçıyorum.

Soyunma odasına tekrar giriyorum, kıyafetlerimi çıkarmayı bitiriyorum, sonra duş alıyorum. Kendime insanların bana bakmadığını söylüyorum. Kendime her şeyin yolunda olduğunu söylüyorum.

Buna inanmıyorum.

Eminim kimse bilmiyordur.

Dünyam sallanıyor. Tek gördüğüm Evan'ın düştüğü ve kalkmadığı.

Turuncu fayansların görüntüsünü tercih ederim, Blizzards takım renklerinin daha önceki bir yinelemesi olan cafcıflı gölge. Logo gelişti ama banyolar kaldı.

Oyalanmıyorum. Evan beni bekliyor. Takım elbisemi giyiyorum, böylece haberler ne olursa olsun hepimiz tam bir beyefendi gibi davranabiliriz ve kıcıımı Dr. Novak'ın ofisine geri götürüyorum.

Evan hala orada, hala kafası karışık görünüyor. Umarım kafa travması değildir.

"Artık gidebilir mi?" Dr. Novak'a sordum.

Dr. Novak başını sallar. "Elbette."

Stella'ya bakıyorum. "Hadi babanı eve geri götürelim."

İşıldamasını bekliyorum.

Stella tanıdığım en mutlu çocuk.

Onun yerine beni inceliyor. Yüzü sanki bir çarpım probleymişim gibi ciddi. "Seni hatırlıyorum."

"Ben de seni
hatırlıyorum." "Oh?"
"Bizi ziyaret etmeyi bıraktın."
"Üzgünüm, Stella."
Omuz silkiyor. "Sorun değil. Annem de bizi ziyaret etmeyi
bıraktı." Kalbim patladı.
"Kariyeriyle meşgul. Seni hâlâ seviyor," diyor Evan.
"Evet." Stella Barbie temalı sırt çantasını açtı,
Her şeyi aldığından emin olduktan sonra kapıya yöneliyor.
Evan boğazını temizler. "Vinnie bizimle gelmiyor."
Başımı ona doğru çevirdim. "Ne?"
"Beni duydun." Evan'ın sesi serttir. Sadece en acımasız
oyunlar sırasında sesi böyle çıkar.
"Evan....."
Bana bakmıyor. Onun yerine Dr. Novak'a döndü. "Belki bir
hemşire önerebilirsiniz?"
"E-evet. Bazı numaralarım var." Dosyalarını karıştırıyor ve
soğukkanlılığını korumak için çabalıyor. Bu beklediği bir şey
değildi.
Öfkelendim. "Hayır."
Evan'ın yüzü asık. Parmaklarını sıkıyor.
Belki de haklıdır. Belki de sadece gitmeli ve tüm bu
gariplikleri unutmalıyım.
Evan'a bir profesyonel bakacak. Stella'ya
bakıyorum.
Ona göz kulak olacak birine de ihtiyacı var.
"Geç oldu," diyorum yumuşakça. "Hadi seni eve
götürelim." "Ama-"
"Eminim işe alacak başka birini bulabilirsin," diyorum. "Ama
şu anda birine ihtiyacın var. Bir saat içinde değil. İki saat içinde
değil. Stella'ya da bakabilirim. Hadi seni yatağa yatıralım."
Yüzü buruşuyor. "Sadece bu gecelik."
Başımı salladım, rahatlamıştım.
Dr. Novak'a bakar. "Ama lütfen bana bilgileri gönderin. Yarın
birini işe alacağım."

Bana kararsızca bakıyor.

"Başa çıkabilirim," diyorum ve umarım bu doğrudur.

Belki Dr. Novak da eve dönmeye can atıyordur ya da bebek bakıcılığı yapacak bir hemşire bulmanın zor olacağını biliyordur."

Bana bazı kağıtlar verdi ve sarsıntı protokolünü açıkladı. Sonra bir baktım, Evan ve

Stella'yı arabalarına götürüyorum. Stella'nın yükseltici koltuğuna oturduğundan emin olduktan sonra Evan'ın yolcu koltuğuna oturmasına yardım ediyorum. Sonra anahtarları alıp Evan'ı evine götürüyorum.

"Adres lazım mı?"

"Hatırlıyorum." Direksiyonu sıkıca kavriyorum, kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

• • • •

EVAN

Vinnie BMW'mi arenadan uzaklaştırıyor. Etrafımızda yağmur çiseliyor ve parlak ışıklar büyük ve bulanık görünüyor. Başımı soğuk cama yaslıyorum.

Bırakın çaylakları, kimse tarafından yere serilmem.

Ama bütün gece Vinnie'yle konuşup konuşmamam gerektiğini düşünüp durdum. Bu bariz bir başarısızlıktı. Onu pizzaya davet ettiğimde şok olmuş gibiydi.

Ve şimdi yanımda, Stella ve beni eve götürüyor.

Araba sessiz, ki bu muhtemelen iyi bir şey. Stella hızlı. arkada uyuyor. Ama aramızda yankılanan, tekerleklerin dökülen yapraklar üzerindeki gıcirtısından ve ara sıra oluşan su birikintilerinin üzerinden geçerken çıkardığı sestene daha kalınmış gibi görünen gerilimden nefret ediyorum.

"Dinlen," diyor Vinnie, sesi yatıştırıcı ve otoriterin hoş olmayan bir karışımı.

Ona ters ters bakıyorum.

Tamam, belki de onunla şimdi yüzleşmek iyi bir zaman değildir. Stella'yı uyandırmak istemiyorum.

Kollarımı kendime doladım, sonra irkildim. Başını hemen bana doğru çeviriyor. Bundan nefret ediyorum.

Vinnie her zaman her hareketimden haberdar olmuştur. Hokeyde yardımcı oluyor. Başka her yerde kafa karıştırıcı.

Charles'ı geçiyoruz, büyük ağaçlar kasvetli ve Sonra Beacon Hill'e çıkıyor. Lamba direkleri tuğla duvarlara altın rengi ışık saçıyor ve SUV asırlık kaldırım taşları üzerinde sekerken sarsılıyor.

Sonunda Vinnie, Louisburg Meydanı'ndaki garaj yoluma girdi. Yan evde eski bir başkan adayı oturuyor ve Boston'da olduğu zamanlar, diğer malikanelerinden birinde değil, Harvard yüksek lisans öğrencilerine bilgelik dağıtmak için bulunuyor. Pek ortak noktamız yok.

Garaj açacağı için çabalıyorum, konsoldan birkaç Barbie taşıyorum.

Garaj kapısı zıngırdarak açıldı ve Vinnie arabayı içeri kaydıldı. Döğmeye bir kez daha basınca kapı arkamızdan kapanıyor.

Yalnızız.

Şehirdeki evimde.

"Nasıl hissediyorsun?" Vinnie mırıldanıyor. "İyiyim."

Başını sallıyor, sonra çıkıyor. Stella hâlâ yükseltici koltuğunda uyuyor ve adam onu nazikçe çözüyor. Stella ona göz kırpmıyor.

"Şşşt... Artık evdeyiz."

Stella kollarını uzattı ve adam onu sağlam kavrayışıyla kaldırdı. Onu evimin merdivenlerinden yukarı taşıyor. Gözlerimi kırpmıştırım, sonra kapıyı açıyorum.

Işıkları açıyorum, sonra Vinnie'yi Stella'nın yatak odasına yönlendiriyorum.

"Bundan sonrasını ben hallederim," diyorum.

Ciddiyetle başını sallıyor. "Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin. Yemek hazırlayabilirim?"

"Hiç aç değilim."

Vinnie, Dr. Novak'ın benim tedavimle ilgili verdiği kâğıda bakıyor. "Elma sosu mu?"

"Tanrım, hayır." Safra boğazımın arkasına vuruyor. "Belki biraz su."

Gözleri yumuşar. "Sende var."
"Kendimi yaşlı hissediyorum."
"Değilsin. Bir savaşçı gibi oynadın."
Göz kırpıyorum ve sanırım yanakları öncekinden daha koyu bir renk almış.
Hayal gücüm olabilir. Her şey sersemlemiş.
"Yardıma ihtiyacın var mı?" Vinnie sorar. "Hayır."
Başını sallıyor, sonra dönüyor.
Vinnie'nin alt katta dolaştığını duyuyorum. Stella'ya yatma zamanı rutinini uyguluyorum, dişlerini fırçaladığından emin oluyorum.
"Masal zamanı mı?" Stella umutla soruyor.
"Uh-" Başım ağrıyor ama sadece gülümsüyorum. "Elbette, tatlım."
Onun rutinini bozmak istemiyorum. O hayatımdaki en iyi şey ve her şeyi hak ediyor.
En yakın kitabı aldım. İnceydi, bu da büyük bir artı. "O olmaz baba," diye yalvarıyor.
"Pekâlâ." Krem rengi uzun kitaplıktaki kitaplara göz kırpıyorum. Kızım okumayı seviyor. "Hangisi? Tatlım?"
Stella bir kitap kapıyor. "Bunu."
Doğru.
Kitabı açtım, göz kırpıyorum.
Sonra arkamdan ayak sesleri geliyor. Döndüm ve Vinnie suyumla oradaydı.
"Hazır mısın?" diye soruyor.
"Stella ona kitap okumamı istiyor..."
Kaşlarını çattı. "Babanın başı ağrıyor." Stella'nın alt dudağı titriyor.
"Sorun değil," diyorum, kitabı elime alarak.
"Neden bu gece ben okumuyorum?" Vinnie bana bir bardak su uzatarak soruyor.
Göz kırpıyorum.
Stella göz kırpıyor.

Stella'ya dönüyor, yanlış bir şey söylemiş olabileceğinin farkında. "Eğer senin için de uygunsa?"

Bana baktı, ben de başımı salladım. O da gülümsüyor.

"Tamam."

"Tamam." Vinnie ışınlanır, sonra okumaya başlar.

Neyse ki Stella çabucak uykuya dalıyor. Yorucu bir gece oldu ama kendini sakın hissediyor.

Bir başlangıçla benim de öyle olduğumu fark ettim.

Dışarı çıktığından emin olunca Vinnie'ye elimle işaret ediyorum, o da kitabı yere bırakıyor. Stella'nın alnından öpüyorum, çünkü dayanamıyorum, sonra odadan gizlice çıkıyoruz.

Kapıyı kapattım, sonra ona döndüm. "Bana neler olduğunu anlat."

DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM

Vinnie Kızgın, titrek Evan'a hazırlıklı değilim. Buraya gelmekle hata ettiğime dair ani korkuyu yutkunarak uzaklaştırıyorum, işleri daha da kötüleştiriyorum.

"Sana yardım etmek istiyorum," diyorum, çünkü en azından bu kadarı doğru.

Evan'ın uzun kirpikleri aşağı doğru iner. "Özür dilerim. Belki de aşırı tepki verdim."

Omzunu dürtüyorum. "Bahse girerim beni görmeyi beklemiyordun." Boğuk bir kahkaha atıyor. "Hayır."

"Daha önce olanlar için özür dilerim. Belki de senden kaçıyordum." Ağzını açtı.

"Sen yanlış bir şey yapmadın," diye ekliyorum aceleyle. "Ve yardım etmek istiyorum. Ama yarın, eğer istersen, tam zamanlı bir hemşire bulabilirsin. Bana ihtiyacınız olduğu sürece burada kalmaktan mutluluk duyarım.

Yine de."

Başını sallıyor ama hareketleri yavaş ve başındaki yaranın ne kadarıyla ilgili olduğundan emin değilim.

Zayıf bir gülümseme verir. "Teşekkürler, Vinnie." "Yarın daha iyi hissedeceksin."

"Umarım öyledir."

Ben sessizim. Beyin sarsıntıları ciddidir.

"Eğer daha kötü hissedersen, seni doğruca doktora götüreceğim," diye söz veriyorum.

"Teşekkürler. Kaba davrandığım için özür dilerim." "Sorun değil."

Gözlerini kapatmaya başlar.

"Hangisi senin yatak odan?"

Koridorun sonundaki kapıyı işaret ediyor. "Gidelim dostum," diyorum en neşeli sesimle.

Evan bana yan gözle bakıyor ama dudakları seğiriyor ve ben mutlu oluyorum.

Onu koridorun sonuna kadar götürüyorum. pahalı İran halıları. Zarif antika ahşap mobilyaların ve olası paparazzileri dışarıda bırakan büyük ipek perdelerin yanından geçiyoruz. Kristal avizeler yukarıda parılıyor ve aplikler özenle tasarlanmış duvar kâğıtlarının üzerinde ışıltıyor.

Adımları titriyor, sonra yalpalıyor. "Kahretsin."

Kaşlarımı çatıyorum, sonra dikkatlice belini kavıyorum. "Neredeyse geldik."

"Evet."

Ona bakıyorum ve alnının kırışmasından nefret ediyorum, sanki yıkılmamak için kendini zor tutuyormuş gibi.

Yatak odasının kapısını açıyorum ve onu içeri götürüyorum. Yatağa bakmaktan dikkatle kaçınıyorum. Hayır, onu orada yatarken hayal etmeyeceğim. Oraya kimi götürdüğünü merak etmeyeceğim ya da Arjantinli eski sevgilisiyle neler yaptıklarını hayal etmeyeceğim.

Yine de kalp atışlarım otomatik olarak hızlanıyor. "Ben misafir odalarından birini alacağım."

"Tamam." Evan kıyafetlerini çıkarmaya başladı.

"Nesin sen, um...?"

Duraklıyor. "Bana yardım edebilir misin?"

Boğazım kuruyor ve bakışlarımı şimdi daha belirgin olan kaslarından uzaklaştırıyorum, ama bunu tamamen anladım. Her şeye sahibim.

Güneşin öptüğü tenine dokunmamaya dikkat ederek soyunmasına yardım ediyorum, sonra boxer külotuna kadar indiğinde duruyorum. Bakışlarımı suçluluk duygusuyla onun şişkinliğinden uzaklaştırıyorum ve Sanki bir HGTV izleyicisiymişim gibi mermer şöminesi, benzer zarif ayaklara sahip koltukların bulunduğu oturma köşesi ve süslü kartonpiyerleriyle ilgileniyorum.

"Güzel yer," diyorum.

"Öyle mi? Valentina dekore etti."

Gerginlik içime işliyor ama çaresizce başımı sallıyorum. "İyi iş çıkardı."

Yatak odasında olmam, çoğunlukla çıplak olması ve eski sevgilisine iltifat etmem tamamen garip olsa da başını sallıyor.

Yani bunların hiçbirinin olduğunu görmedim.

Evan dudaklarını b         ve bak         banyosuna yöneltiyor.

"Sorun nedir?"

"Du  ta d         istemiyorum." "Sana   slak havlu getireyim."

"Tamam." Evan minnetle başını sall  r.

Banyosunun içine daldım. Her şey siyah mermer, ve tüm   er  eveller ve armat  rler altın ve süslü. Bir havlu buldum ve   slatt  m.

Hemen dönüyorum.

Adam muhteşem. Altın     k onun üzerinde titriyor yontulmuş bir vücut. Kumral saçları kar        , terden kayganla      , normalden daha kıvırcık. Onun model olmadığı başyapıtlar üzerinde yıllarca çalışan heykeltıra  lara acıyorum.

    mdeki tüm            her bir kasın üzerinde gezinmek istese de bak         yüzünde tutmaya zorluyorum kendimi.   slak havluyu vücudunun üzerinde gezdiriyorum, kendime Bunun amacı, kendi teriyle uyumak zorunda kalmamasıdır.

Eğer onun d           gibi gerçekten kardeş olsaydık, bu sorun olmazdı.

Ama bilseydi dokunmama asla izin vermeyece     vücut bölgelerine dokundu    mda suçluluk duygusu     mi kasıp kavuruyor. Eğer ortaya çıkarsam bunu d          ni istemiyorum. Cildimin kızardığını, gözlerimin büyüdüğünü d          ni ve... oh, bu mantıklı diye d          ni istemiyorum.

Havluyu hızlı ve etkili hareketlerle vücudunun üzerinde gezdiriyorum, morluklarına karşı nazik olmaya çalışıyorum ve sonunda bacaklarını silmek için     meliyorum.

"  z  r dilerim," diye özür diliyor.

Bak         y  kar   fırlatıyorum, sonra bak         onun           ne indi    nde     mi bir sıcaklık kaplı  r. Sert değil tabii ki. Ama yine de büyük. Elimde nasıl hissedece    mi hayal edebiliyorum. Biliyorum.   ekli, boyutu.

Tanrım, kokusunu bile biliyorum.

"Özre gerek yok," diye homurdanarak ayağa fırlıyorum. O fark etmeden önce sikimin yumuşamasını dileyerek kendimi ondan uzaklaştırıyorum.

"Bu yüzden benimle takılmayı bıraktın," diye mırıldanıyor Evan. "Çok fazla iş."

Hala, damarlarım soğuyor. Evan böyle mi düşünüyor? "Bu saçmalık."

"Çocuk, dağınık ayrılık, program..."

Evan'ı yatağa doğru yönlendiriyorum. "Çok fazla iş yapmıyorsun." "Ve Stella harika."

"Tamamen harika."

Yüzü yeniden ciddileşiyor. "Ama sen gittin."

"Şimdi buradayım," diye söz veriyorum, yatağa girmesine yardım ederken. İpeksi yumuşaklıktaki yorganını üzerine çekiyorum. "Kapıyı açık bırakacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa ara."

"Ben iyiyim," diye homurdanıyor. "Tabii ki iyisin."

Ne yazık ki yanılıyoruz.

BEŞİNCİ

BÖLÜM

E^{van}

Ben iyi değilim.

Uyanıyorum ve aceleyle banyoya gidiyorum, sadece dağınık olarak tanımlanabilecek yatak odamda doğaçlama bir mola veriyorum.

Ugh.

"Evan?" Vinnie'nin sesi yan kapıdan geliyor.

Sikeyim.

"Kendimi... iyi... hissetmiyorum," diye homurdanıyorum. Ayak sesleri bana doğru hızla geliyor.

Çifte lanet.

Midem çalkalanıyor ve tekrar kusuyorum.

"Uzak dur. İlk seferinde ıskaladım."

Gözlerimi kapatıyorum, porselen kaseye tutunuyorum. Vinnie ışığı yakıyor, sonra akan suyun sesini duyuyorum. Kısa bir süre sonra ıslak bir bez alnıma bastırılıyor.

"İyi olacaksın," diyor.

El bezini ondan alırken parmaklarımız birbirine değiyor.

"Dr. Novak'ı arayacağım ve yatak odasını temizleyeceğim."

Vinnie sesinin sert olduğunu

söylüyor. "Bunu yapmak

zorunda değilsin..." "Sana bağlı

değil."

"Senden nefret ediyorum," diye homurdanıyorum.

Dr. Novak'la konuşma sesi rahatlatıcı. Bir daha kusmayacağım.

Birkaç dakika sonra Vinnie tekrar ortaya çıkar. "Doktoru koyuyorum.

Novak hoparlörde."

"Tamam."

"Merhaba, Evan." Dr. Novak benimle konuşuyor ve sabah tekrar aramaya karar veriyoruz. Belki biraz daha uyumak beni daha iyi hissettirir.

Dişlerimi fırçalıyorum, sonra yatağıma geri dönüyorum.

Vinnie örtüyü üzerime kaydırıyor.

"Yatağa sokulmama gerek yok," diye mırıldanıyorum. "Sana masal anlatmaktan kaçınacağım."

"Zaten yaptın. Seslendirmeyi nereden öğrendin?" Vinnie kıkırdar. "Hemen döneceğim."

Göz kırpıyorum. "Şimdi iyiyim."

Vinnie omuzlarında bir şilte taşıyarak tekrar ortaya çıkar.

Gönülsüzce kaşlarımı çatıyorum. "Mobilyalarımı yeniden düzenliyorsun." "Özür dilerim." Vinnie yatağı yere bırakır.

"Sende

bu gece şirket."

"Gerek yok," diye mırıldanıyorum ama gözlerimi kapatıyorum ve uykuya dalarken onun burada olmasına minnettar olduğumu fark ediyorum.

• • • •

"BABACIĞIM!" STELLA'NIN SESİ odayı deliyor ve gözlerim sarsılarak açılıyor.

Odanın içinde koşuşturuyor, sonra yatağıma atlıyor.

Altımda bir yerden derin bir kıkırdama sesi geliyor. Normalde orada olmayan bir kıkırdama.

Sonra bir erkek gövdesi yükseliyor. Vinnie neden benim katımda? Ve Vinnie'nin bu versiyonu saçları savrulmuş, sesi kısık, kesinlikle yabancı.

Göz kırpiyorum, sonra dün geceyi hatırlıyorum.

Vinnie yatağın üzerinden kolayca tırmanıyor. "O uyuyor, Stella."

Onun iri, dağ gibi figürüne kaşlarımı çatıyorum.

"Artık değil."

Vinnie homurdanıyor, sonra Stella'ya doğru çömeliyor.

"Kahvaltı hazırlamamı ister misin?"

Kaşlarını çatıyor. "Babamın kahvaltısını seviyorum."

Bakışları bana kayıyor. "İyi bir aşçı, ha?" Stella, "Harika waffle yapıyor," diyor.

"Süslü. Benden uzak duruyordu." "Onları kızartıyorum," diye itiraf ediyorum.

"Sanırım bunu yapabilirim," diyor Vinnie. "Ya da başka bir şey yapabiliriz."

Stella Vinnie'ye kuşkuyla bakıyor. "Babanın odasında uyuyordun."

Vinnie elini saçlarının arasında gezdiriyor ve yanakları kırmızı bir renk alıyor.

Yatağın içinde

kıpırdanıyorum. "Evet,"

diye itiraf ediyor Vinnie.

"Bazen yatıya kalmak için arkadaşların oluyor, değil mi Stella?" diye sordum.

Stella başını sallar.

"Mutfakta yardımına ihtiyacım olacak Stella," diyor Vinnie.

"Sence benim yardımcı şefim olabilir misin?"

"Yardımcı şef nedir?"

Vinnie gülümsüyor ve ben de ona rahatlamış bir şekilde başımı sallıyorum. Vinnie Stella'nın elini tutuyor ve açıklarken onu odadan çıkarıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ama sonra aralarındaki etkileşimin herhangi bir uykunun olabileceğinden çok daha ilginç olduğunu fark ediyorum. Takip ediyorum.

Vinnie Stella'nın adadaki mutfak taburelerinden birine oturmasına yardım ediyor, sonra Sub-Zero buzdolabının yanına gidiyor.

"Umarım inanılmaz bir şey yaparsınız," diyorum.

Başını bana doğru salladı. "Yatakta olman gerekiyordu."

"Havamda değilim."

İç çekti, sonra etrafına bakındı. Şaşkınım, ama sonra Vinnie oturma odasına doğru yürüyor ve benim iri cüsselerimden birini kaldırıyor,

deri koltuklara yerleştirip mutfağa taşıyor. "Otur."

"Yine mobilyalarımı yeniden düzenliyorsun."

"Eğer sağlığını korumak için bu gerekiyorsa."

Göğsümdeki gerginlik biraz azalıyor ve koltuğa yığılıyorum. Ne de olsa orada. Kullanmamak aptallık olurdu.

Vinnie tekrar kayboluyor, sonra benim uyumlu deri sedir. Çivi başları sarkıt aydınlatmanın altında parlıyor. Bacaklarımı kolayca kaldırıp sedirin üzerine yerleştiriyor. "İşte böyle."

"Yemek programını dört gözle bekliyorum."

Ters ters bakıyor ve ben kendime rağmen gülüyorum.

Stella'ya dönüyorum. "Sence ne yapacak?" "Waffle!"

"Hayır, hayır," diyorum. "Bu benim işim. Farklı bir şey yapmak zorunda."

"Bununla başa çıkamayacağımı mı sanıyorsun, McAllister?" Vinnie sırtır ve buzdolabına doğru yürür.

"Ne düşünüyorsun, Stella?" diye soruyorum. Stella mutlu bir şekilde kıkırdıyor.

Vinnie kapıyı açar ve malzemeleri çıkarmaya başlar.
Yumurta, süt, ıspanak, salatalık, su.

Kaşımı kaldırıyorum. "Buzdolabındaki her şeyi pişiriyor musun?"

"Bir meydan okuma duyduğumda anlarım."

Dolapları açıyor, bir bardak çıkarıyor, sonra bana biraz su dolduruyor ve Dr. Novak'ın ona verdiği tabletlerden birini uzatıyor. "Yemeklerimi kaçırmamı istemem. becerileri."

Burnumu çekiyorum ama suyu ve tableti alıyorum. Suyu yudumlarken başımı arkaya yaslayarak hapi yutuyorum. Bitirdiğimde Vinnie'yi bana bakarken buluyorum. Hızla arkasını dönüyor ama yanaklarının eskisinden daha koyu olduğunu fark ediyorum. Belki o da susamıştır.

"Buyurun," dedim.

Gözlerini kırptırıyor, sonra Stella'ya ve kendisine de birer bardak su dolduruyor.

"Krepler hakkında ne düşünüyorsun, Stella?" Vinnie sorar.

"Kreplerden nefret ederim!"

"Ne?"

Gülümsememi geri alıyorum.

"Krepten nasıl nefret edebilirsin?" Vinnie'nin kaşları birbirine karıştı.

"Tadı güzel değil."

Bana baktı, ben de omuz silktim.

Vinnie, "Belki de baban onları yapmakta berbattır," diye öneriyor.

Ona fırlatacak bir şey aradım. Sonunda bir kağıt havlu fırlattım. Havada süzülüyor, ona yakın bir yere düşmüyor, ve o homurdanıyor.

"İyi ki hokeye girmişsin."

Stella parlıyor. "Babam mükemmel bir hokey oyuncusu."

"Biliyorum, tatlım," diyor Vinnie.

Stella'ya bir kâse uzatıyor. "Yumurta kırmama yardım etmek ister misin?"

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" diye sordum.

Stella'nın alt dudağı titriyor.

"Sana göstereyim." Vinnie bir yumurta alır ve onu kaseye doğru nasıl kıracağını gösterir.

Bir yumurta kırıyor ve Stella altın ve soluk sarı karışımına bakıyor.

"Şimdi sen dene." Ona kartondan yeni bir yumurta uzatıyor. Stella başını sallıyor. Yumurtayı kâseye vuruyor, yüzünde tıpkı yumurtlamayı öğrenirken gösterdiği konsantrasyonla çatılmış bir ifade var.

Ayakkabılarını bağla.

Hiçbir şey olmuyor ve kadın ona bakıyor.

Stella ile böyle anlar yaşamaya alışkınım ve onun Vinnie ile bu kadar iyi etkileşim kurduğunu görmek çok garip.

O asık suratlı hokey oyuncusu, sert ifadeli olan, buzda beni savunan kişi.

Normalde aptal ve gülümseyen biri
değildir. En azından uzun zamandır.

Ama onunla arası iyi. Buraya gelmeyi neden bıraktığını ve şimdi neden burada olduğunu tekrar merak ediyorum.

Parmaklarımı koltuğa vuruyorum, gergin bir enerji içime hücum ediyor.

Dikkatimi doğaçlama yemek pişirme dersine veriyorum. "İyi iş," diyor Stella'ya. "Şimdi, daha fazla güç kullan."

Stella yumurtayı kırıyor. Bazı kabuklar kaseye düşmüş olmalı çünkü Stella kaskatı kesiliyor. Bakışları tezgâha sabitlendi ve ensesi eskisinden daha fazla kızardı.

Ayağa kalkmaya başladım ama Vinnie bir kaşık aldı.

"Kabukları bununla çıkarmayı seviyorum." Gösteriyor. "Gördün mü?"

Stella başını sallıyor. "Bazen yumurtaların içine kabuk düşüyor mu?"

"Tabii ki. Özellikle de işe başlarken."

Vinnie'ye inandığımdan emin değilim. Her zaman atletik bir zarafetle hareket eder.

Stella hevesli ve gürültücüdür, ancak muhtemelen ikinci sınıf öğrencileri arasında ayrıntılara odaklanma konusunda liste başı değildir. En azından, eğer öyleyse, gerçekten bir şey var

öğretmeninin not çizelgesinde bir yanlışlık var.

Konuşmaya devam etmelerini dinliyorum ve göz kapaklarımın ağırlaştığını fark ediyorum.

"Yatağa gitmek ister misin, koca adam?" "Kestirmeyi sevmem."

Stella bana bakıyor. "Ben de şekerleme yapmayı sevmiyorum."

Kahretsin.

Vinnie'nin dudakları kıvrılır.

"Ama şekerleme önemlidir," diyorum aceleyle. "Aslında, kahvaltıdan sonra bir tane alacağım. Evi yakmadığından emin olmalısın, Vinnie."

"Ben hallederim."

Görünüşe göre bu onda var.

"Hâlâ krep sevmiyorum," diyor Stella.

"İşte bu yüzden Fransız tostunu yapıyoruz," diyor Vinnie. Kızın gözleri açılır. "Daha önce de yemiştin."

"Oh?" Gülümsüyor. "O zaman siz çok sofistike bir kadınsınız, matmazel."

Stella kıkırdıyor.

Stella tarçın ve bir tutam portakal suyunu karışıma karıştırırken, Vinnie bir karton taze çileğimin tamamını kesmeyi başarıyor.

Vinnie Fransız tostunu pişirmeye devam ediyor, Stella da onun kaydırığında. Stella'ya tost ne zaman çevireceğine nasıl karar verdiğini açıklıyor, böylece Stella ona bir sonraki partinin zamanının geldiğini söyleyebiliyor. Sonra Fransız tostunu daha önce kullandığımı sanmadığım mavi-beyaz bir porselenin üzerine koyuyor, üzerine pudra şekeri serpiyor ve akçaağaç şurubu gezdiriyor, ardından kesilmiş çilekleri Valentina'nın öveceği şekilde diziyor.

Başım ağrıdığı ve dün buzdandan çıkarıldığım için bugün korkunç bir gün olsa da, içimde bir şeyler sakinleşiyor.

Vinnie ile daha fazla zaman geçirmek istemiştin.

Dürüst olmak gerekirse, düşündüğümde daha iyi gidiyor.

Vinnie beni yemek masasına götürüyor ve bize servis yapıyor. Stella'nın tabağında Fransız tostundan çok çilek olduğu için rahatlardım ve o da bir şekilde benim için biraz yumurta ve ıspanak çırpmayı başardı. Salatalıklar yerlerini buldu. bir sürahi suyun içine.

"Kendinizi iyi hissetmediğiniz hiçbir şeyi yemeye zorlamayın" diyor. "Yine de gücünüze ihtiya ınız var."

"Ben de broşürü okudum," diye mırıldanıyorum. Sırıtıyor.

Sonra kapı çaldı.

"Birini mi bekliyordun?"

"Belki Dr. Novak uğramaya karar vermiştir."

"Kontrol edeceğim." Vinnie ayağa kalkar ve kapıyı açar.

"Isaiah?"

Ve, um..."

"Jasmine," diyor Isaiah.

"  eri gel!" Masadan kalktım.

hareketle birlikte gelen anlık ba  dönmesi. Nefes alıyorum.

"Hoş geldiniz."

Vinnie, Isaiah ve Jasmine'i yemek masasına götürür. "Yemek yediniz mi? Size bir şeyler getirebilirim."

Gözleri yuvarlak.

"Bu harika görünüyor," diyor Isaiah.

"Ve çok zarif," diye ekliyor Jasmine.

"Tabakları getir," diyorum Vinnie'ye.

Vinnie başını sallar ve ikisi için de yemek hazırlar.

Isaiah'nın kaşları alnında öncekinden daha yukarı kalkmış.

"Yemek  irketini aradın mı?"

"Vinnie pi irdi!" Stella anons ediyor.

"Hemşireliği yepyeni bir seviyeye taşıyorsun." Isaiah plops bir yemek odası sandalyesine. "Seni kontrol etmeme gerek olmadığını biliyordum."

Gözlerim Vinnie'ye kaydı. Tavrı daha sert, yüzü daha katı ve neredeyse... utanmış.

ALTINCI

BÖLÜM

Vinnie

"Dostum, bu çok süslü." Isaiah'ın gözleri bana kaydı.

Bana şüpheyle bakmasına alışkın değilim. Aslında çoğunlukla bana hiç bakmıyor, tam da benim sevdiğim gibi. Her antrenmana erken geliyorum ama konuşmak benim için bir şey değil.

yap. İnsanlar benden hava durumuyla ilgili beyanat almakta zorlanıyorsa, benden de hava durumuyla ilgili beyanat vermemi beklemeyeceklerdir.

Kiminle çıktığımı söylemem.

Jasmine, Isaiah ile bakışarak, "Kesinlikle çok güzel görünüyor," diyor.

Zor yutkunuyorum.

Ne gördüklerini bilmiyorum. Bunu göremezler. Görebilirler mi?

Kalbim açıkta ve kendimi gülünç hissediyorum.

Buraya gelmek için gönüllü olmamalıydım. Evan'la lanet bir ilişkim varmış gibi davranmamalıydım.

Stella'nın kahvaltı hakkındaki gevezelikleri sanki kendimi Evan'ın hayatına sokuyormuşum gibi görünüyor.

"Seni görmeyi beklemiyordum," diyor Evan.

Isaiah göz kırpmıyor. "Mutlu bir sürpriz olmaktan her zaman keyif alırız."

Jasmine erkek arkadaşıyla birlikte gülümsüyor, ama iri gözleri beni inceliyor ve günün bu saatinde bile rimelle kalınlaşmış siyah kirpikleri aşağı yukarı sallanıyor. "Ama belki de aramalıydık."

"Saçmalık. Yani, siz Evan'ın arkadaşlarısınız."

"Evet." Isaiah bana yine o tuhaf bakışını attı.

Belki de Evan'dan kaçarken düşündüğüm kadar tedbirli değildim. Belki başkaları fark etmiştir.

Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum ve gözleri bana dikiliyor. Elim ağırlaşıyor.

"Yani hâlâ Boston'da mı yaşıyorsun?"

Isaiah'nın kaşları hafifçe kalktı. "Evet."

Yanaklarım ısındı. Takım arkadaşlarımla hayatlarını daha iyi bilmeliyim.

• • • •

EVAN

Vinnie'ye bir şeyler oluyor. Suratı asıldı.
Dün gece çocuğuma bir prenses hikayesi okuduğunu hayal etmek zor.

Gözleri parlamıyor.

Konuşmuyor.

Ve dudaklarındaki tüm hareketleri kaybetmiş gibi görünüyor, Çünkü bırakın gerçekten gülümsemeyi, gülümseyebildiğini hayal etmek bile imkânsız.

En kötüsü de ne? Benden kaçıyor.

Oh.

Belli ki gitmeye hevesli. Ben bir aptalım. Belki de Jasmine'in bana göz kulak olmak için gönüllü olacağını umuyordur. Isaiah ve ona neden hevesle kalmalarını söylemediğimi merak ediyordu.

Muhtemelen Seaport'taki kaygan, karanlık tezgahları ve liman manzarasıyla oyuncu yönetmenlerinin uğruna cinayet işleyeceği çatı katına gitmek istiyordur. Eski bir binada olmak istemiyor. çok az tanıdığı bir çocuk ve uzun zaman önce hayalet gibi gördüğü bir arkadaşıyla birlikte.

İş arkadaşlarımla ilgili sorun şu ki, onu yılın çoğu günü görüyorum ve nedense buz üzerinde hala iyi çalışıyoruz. O kadar iyi ki medya hala bunu haber yapıyor. Bize telepatik diyorlar. Ha. Daha az iyi tanıdığım kimse yok.

Bir ara ona kendimden çok fazla mı bahsettim? Geri çekilmek istemesine neden olan hareket neydi? Garipliğin takılmaktan daha iyi olduğuna karar vermesine?

Jasmine bana tuhaf bir bakış attığında ona baktığımı fark ediyorum.

Vinnie'nin önüme koyduğu salatalıklı suyu aceleyle yudumluyorum.

Etrafımdaki garip baş dönmesinin sadece kafein eksikliğimden kaynaklanamayacağını hissediyorum. Dürüst olmak gerekirse, ben de kafamdan kaynaklandığını düşünmüyorum.

Sanırım Vinnie'nin varlığı. Ve bunun beni neden bu kadar huzursuz ettiğini bilmiyorum.

Göğsümde bir şey sıkıştı.

Vinnie'nin bakışları bana kayıyor. "Kendini daha mı kötü hissediyorsun?" "Ben iyiyim."

"Sanırım aynı şeyi hissetmek pek uygun değil."

"Hayır." Telefonumu arıyorum. Başım hâlâ ağrıyor ve bundan nefret ediyorum.

Vinnie ayağa kalkıyor, sonra mutfaktaki koltuktan telefonumu getiriyor. "Al bakalım."

"Teşekkür ederim."

"Dostum, mutfağa bir koltuk mu getirdin?" Isaiah güler, ardından yumurtalı ekmekten büyük bir ısırık alır.

"Onun rahat etmesini istedim," diye açıklıyor Vinnie.

"Görünüşe göre buz dışında bile telepatiksiniz," diyor Jasmine.

"Ona ne aradığını söylemene bile gerek yoktu." "Yani, buzda, her zaman paktır." Isaiah gülüyor,

Ben de katılmaya çalışıyorum ama konuşmanın bir kısmı göğsümde düğümleniyor.

"Telepati diye bir şey yok," diyor Vinnie, sesi keskin.

"Telefonunu istediği çok açıktı."

"Evet. Kesinlikle." Kararlı bir şekilde başımı salladım.

"İkinizin iyi vakit geçirmesine sevindim." Jasmine'in gözleri yine o ışıltılı şeyi yapıyor, sanki bir komedi filminin ortasındaymış gibi.

Stella çenesini yukarı kaldırıyor. "Vinnie babamla uyuyordu!"

Vinnie kekeleye ve öksürmeye başlar, Isaiah ve Jasmine bakıyor.

"Aynı odada," diye açıklıyorum.

Isaiah'nın dudakları yukarı doğru kıvrılıyor. "İnsanlar birlikte uyuduğunda genellikle böyle olur."

"Yatağımı oraya taşıdım. Endişelendim." Vinnie ters ters baktı, sonra ayağa fırladı ve bulaşıkları

bulaşık makinesi.

"Ve bunu takdir ettim." Zayıfça gülüyorum. Vinnie ile tekrar göz göze gelmek istemiyorum.

"Açıklamak zorunda değilsin, dostum." Isaiah sırtıyor. "Sakin ol. Senin o tür adamlardan olmadığını biliyoruz."

"Bunda yanlış bir şey olduğundan değil," diye hızla ekliyor Jasmine.

"Doğru." Isaiah homurdanıyor. "Hokey oyuncularını tanıdığını sanmıyorum, bebeğim."

"Bana daha fazlasını öğretecek misin?" Kadının tonu boğucu bir aralığa düşüyor ve yeni çiftlerin yaptığı şu göz kamaştırıcı şeyi yapıyorlar.

Valentina'yla falan yaptığımdan değil.

Ama diğer yeni çiftler bunu yapıyor. Uzun ömürlü olanlar. İçlerinden birinin gizlice yeni bir şehre taşınmayı planlamadığı türden.

Isaiah'ın Jasmine'i omzuna atıp dışarı taşımamasını bekliyorum. Yaptığı en çılgınca şey olmazdı.

"İğrençsiniz," diyorum. "İkiniz de." Isaiah'nın gözleri açılıyor, sonra gülmeye başlıyor. Stella

kahvaltısından başını kaldırıp bakıyor. "Sen mi?"

"Baban aptalca davranıyor," diyor Jasmine hafifçe.

"O normalde aptal değildir," diyor Stella.

"Tabii ki hayır," diyorum.

"Bir gün aşık olacaksın," diyor Jasmine.

Stella'nın bakışları Vinnie'ye doğru kayıyor. Bu konuşmayla fazla ilgili görünüyor. Onun dikkatini çekmek için Moana hakkında konuşmamız gerekmiyor mu?

Ama Stella akıllı. Veli-öğretmen görüşmeleri temelde öğretmenlerinin onu övmesini dinlemem ve ardından benimle bir fotoğraf çektirmek istemeleri için bir zaman.

Her seferinde onlara veriyorum.

"Ben kimseyi aramıyorum," diyorum sertçe. "Stella var. O benim hayatımın aşkı."

Stella mutlu bir şekilde kıkırdarken onu kollarıma alıp yanaklarına gürültülü öpücükler konduruyorum.

Isaiah ve Jasmine yine çift bakışlarından birini atıyorlar. Bir çiftin hayatın anlamını bulmuş gibi kendini beğenmiş olması için ne kadar süre birlikte olması gerektiğinden emin değilim.

Aşkı denedim ama işe yaramadı. Zihnim Valentina'yla geçirdiğim son yıla kayıyor. Eskiden giydiği iç çamaşırları, arsız kırmızıdan cesur siyaha, bakire beyaza ve son olarak deriye geçiyordu, sanki herhangi bir şeye, herhangi bir şeye bir tür tepki vermem için çaresizmişim gibi.

Maçlardan sonra yoruluyorum. Rahatlamak istiyorum. Masaj yapmayın veya cinsel isteklerden oluşan kart oyunları oynamayın. Bu

Titreşimli pembe bir tavşanda hiçbir şey gizli kalmasa da, sanki onlardan bahsetmemesi onu ince yapıyormuş gibi, oyuncakların komodininin üzerinde görünmesi işlere yardımcı olmadı.

Ama bunun benim hatam olduğunu biliyorum. Valentina ile neden mücadele ettiğimi bilmiyorum ama bu deneyime tekrar başlamak için istekli değilim. Ekibimdeki birçok kişi boşanma sürecinden geçti.

"Yani her şey yolunda mı?" Isaiah soruyor.

"Ben iyiyim," diyorum sertçe.

"İyiden de öte." Jasmine Fransız tostundan bir ısırık alıyor.

"Bunlar çok lezzetli."

"Evet." Fransız tostunu yiyorum. "Tadı harika."

"İyi iş, Vinnie!" Isaiah sesleniyor. "Nasıl olur da benim için böyle yemek yapmazsın?"

Vinnie homurdanır ve bulaşık makinesini doldurmaya devam eder. Jasmine ve Isaiah tekrar bakışırlar.

Her neyse. Bugün garip davranıyorlar.

Cep telefonumda Dr. Novak'ın numarasını buldum ve onu aradım. "Buraya gelmemize gerek yok mu?"

Jasmine soruyor.

"Hayır. Dr. Novak'ı arayıp bir hemşire tutacağım." "Oh." Isaiah gözlerini kırıştırır. Vinnie'ye bakar. "Sanırım sen

Meşgul müsün dostum?"

Vinnie'nin çenesi geriliyor. Küstah görünüyor. Keşke nedenini bilseydim. Keşke ne diyeceğimi bilseydim.

"Tabii ki meşgul," diyorum. "Boş bir hafta sonu."

"Meşgul değiliz," diyor Stella.

"Çünkü büyükbabam ve büyükannem gemi yolculuğuna çıktılar," diyorum.

"Gerçekten eve bir yabancının girmesini mi istiyorsun?" Vinnie sorar.

"Seni istemiyorum-"

Geri çekiliyor.

"Özür dilerim. Yanlış anlaşıldım," diyorum. "Ama muhtemelen bizimle olmak istemezsin."

"Çok fazla konuşuyorsun," diye mırıldandı Vinnie. "Kanepeye otur."

Isaiah ve Jasmine'e özür dileyen bir bakış fırlatıyor. "Onun için üzgünüm."

Nedense, sadece eğlenmiş görünüyorlar.

"Biz yola çıkıyoruz. İyi hafta sonları Stella! Evan ve Vinnie'ye iyi bak."

Dudakları bir sırtışla kıvrılıyor. "Yapacağım."

Kimse yedi yaşındaki bir çocuktan daha hırçın olamaz.

YEDİNCİ BÖLÜM

Vinnie

Jasmine ve Isaiah'a el sallıyorum ve göğsümdeki gerginlik nihayet azalıyor.

Evan homurdanıyor.

Bakışlarımı ona doğru kaydırıyorum. "Bir sorun mu var?" "Seni nadiren bu kadar mutlu görüyorum."

"Neden üzgünsün, Vinnie?" Stella sorar.

Evan endişeli görünüyor. Sanırım yedi yaşındaki çocukları endişelendirmemen gerekiyor.

İyi olan şu ki, üzgün değilim. Gerçekten üzgün değilim. Evan'la birlikte olamadığım için üzgünüm, her anın acı tatlı olduğu için üzgünüm ama bazı insanların yaşadığı bu değil. Ve dürüst olmak gerekirse, Evan'la tanıştığım için çok mutluyum. Bu dünyada var olduğu için mutluyum.

Stella'nın yanına çömeliyorum. "Ben üzgün değilim." Gözleri kısılıyor. "Emin misin?"

Ciddiyetle başımı sallıyorum.

"O zaman sorun ne?"

Tereddüt ediyorum. "Bazen yetişkinler biraz yalnız kalabiliyor." Evan soluk soluğa kalıyor ve bakışlarımı ona yöneltiyorum.

Stella bana anlayışlı bir gülümseme veriyor. "Herkes bazen yalnızlık çeker."

Evan Stella'nın omzunu sıkıyor. "Bu doğru." "Sen de yalnızlık çekiyorsun, değil mi baba?" Stella soruyor.

Evan'ın çenesi düşer. "Şey..."

Stella bana döndü. "Öyle. Bunu biliyorum. Tüm arkadaşlarımda ebeveynlerinin kocaları ya da eşleri var."

"Benim de sana ihtiyacım var," diyor Evan.

"Yalan söylememelisin baba," diyor Stella.

Evan boğazını temizliyor ve yanaklarında daha önce olmayan kırmızı bir gölge belirliyor.

"Bazı insanlar bekârdır," diyorum. "Ben bekâрім. O kadar da sıra dışı değil."

Evan bana rahatlamış bir şekilde başını sallıyor. Stella beni tekrar değerlendiriyor.

"İşte bu yüzden Vinnie bu hafta sonu bizimle ilgilenebilir," diyor Evan. "Ne kadar şanslıyız, değil mi?"

Stella başını sallıyor. "Hadi film izleyelim!"

"Belki de Vinnie'ye filmlerden hoşlanıp hoşlanmadığını sormalısın," diye öneriyor Evan.

"Filmleri sever misin, Vinnie?" Stella soruyor.

"Filmleri severim."

Dalgınca başını sallıyor. Belli ki farklı bir cevap beklemiyordu. Ne de olsa kim filmleri sevmez ki?

"Hadi aile odasına gidelim," diyor Evan. "Yolu göster, Stella," diyorum.

Stella ileri atlıyor.

Evan, "Uyarı, filmlerin hepsi G sınıfı," diyor. "Bununla başa çıkamayacağımı mı düşünüyorsun?" diye soruyorum.

"İçlerinde müzik olabilir. Ve animasyon. Ve sizi gülümsetebilir."

Başımı geriye atıyorum ve gülüyorum. Evan'ı bana bakarken buluyorum, yüzünde yumuşak bir ifade var.

"Ne oldu?"

"Bir süredir güldüğünü duymamıştım."

"Diğer takımlara söyleme."

"Sırrını saklayacağım," diyor hafifçe.

Aile odasına geliyoruz. Rahat kanepeler odayı dolduruyor.

"Bütün takımı buraya sığdırabilirsin."

Evan'ın gülümsemesi titriyor. "Sence daha fazla partiye ev sahipliği yapmalı mıyım? Bazen kendimi kötü hissediyorum. Ben kaptanım ama..."

"Hayır. Puck tavşanları eğlenmeyi sever. Onların eğlencesini ellerinden alamazsınız."

Bana rahatlamış bir şekilde başını salladı.

Kanepelerden birine oturdum. Evan onun uzak tarafına oturuyor. Stella uzaktan kumandalardan biriyle uğraşıyor, sonra tavandan bir ekran aşağı kayıyor. Bu geçen sefer burada değildi.

ziyaret ettiğim zaman.

"Süslü," diyorum.

Evan kızarır. "Belki biraz abartılı oldu."

"Bence harika." Otoriter bir şekilde başımı sallıyorum. "Ne izliyorsun, Stella?"

"Beş dolarına bahse girerim ki Frozen diyor," diye fısıldıyor Evan. "Ebeveyn Tuzağı!" diye ciyaklıyor. Evan göz kırpmıyor.

"Gerçekten mi?" "Evet!"

Sırıtiyorum. "Babanı diken üstünde tutmanın yolu, Stella." İşıldıyor ve ben de ona beşlik çakıyorum.

Evan'ın yüz ifadesi endişeli. Ebeveyn Tuzağı, iki ebeveynini tekrar bir araya getirmeye çalışan bir çocuk hakkında. Eski sevgilisini ne sıklıkla gördüğünü merak ediyorum. Stella tekrar bir araya gelmelerini mi istiyor? Stella bu yüzden mi Evan'ın Yalnız mı?

Bu bekar baba işi kolay olmamalı.

Evan'ın Valentina'yı ne sıklıkla gördüğünü merak ediyorum.

Gazeteler Evan ve Valentina'nın artık birlikte yaşamadıklarını yazdığında şok olmuşum. Evan bu konuda çok fazla soru soramayacağım kadar utanmıştı. Yine de Stella'ya baktığını söylediğinde şaşırmış, ama onun adına rahatlamışım.

Stella her zaman onun gururu ve neşesiydi, sohbetlerinin büyük bir kısmının konusuydu ve telefonundaki fotoğraf albümlerinin yıldızıydı.

Ama Valentina New York'ta. Boston'dan çok uzak değil. Stella onu ne sıklıkla görüyor? Tekrar bir araya gelebileceklerini düşünüyor mu?

Midemde bir şeyler çalkalanıyor ama kıskançlık hissetmeye hakkım olmadığını biliyorum.

Hiçbir şey hissetmeye hakkım yok.

Stella odanın ışıklarını kapattığında rahatlıyorum ve filme odaklanıyorum. Bu bana yanlışlıkla Evan'ın yüzüne ya da geniş göğsüne takılıp kalmamam gerektiğini hatırlatıyor.

Ekranda genç bir Lindsay Lohan beliriyor. Evan haklı. Bin yıl geçse de bu filmi seçmezdim.

yıllar.

Ama izlemek tatsız değil. Çok eğlenceli. Kendimi Stella ile birlikte gülüyor. Evan bile film ilerledikçe daha az mutsuz görünüyor. Yüzü daha da rahatlıyor ve giderek daha sık göz kırpmaya başladığında şaşırmıyorum.

"Neden uzanmıyorsun?" Ben  neririm.

"Uyuyakalabilirim."

"Bu bir trajedi olmaz."

Stella bizi izliyor.

Evan bacaklarını kanepeye koyuyor ve Stella onun bacaklarının üzerine oturuyor.

Kısa süre sonra tamamen uykuya dalar.

Jenerik döndüğünde, Evan tamamen bayılmıştı. Filmi kapattım. " ok güzeldi."

Stella babasına bakıyor.

"şimdi ne yapmak istiyorsun?" diye sordum.

"Benimle bir şey mi yapmak istiyorsun?" Nedense şaşırmış görünüyor.

"Tabii ki."

Sırıtır. "Giyinme oyunu oynayabiliriz!" G z kırpıyorum.

Nedense bunu beklemiyordum. Ona tekrar kitap okumayı bekliyordum. Ya da başka bir film izlerim. Ya da belki Açıkçası ben bile o kadar a  değilim. Jasmine ve Isaiah'ın dediği gibi kahvaltıda aşırıda kaçmış olabilirim.

"Uzun zamandır elbise giyme oyunu oynamadım," diye itiraf ediyorum. Bana kederli bir bakış fırlatıyor. "Bu korkunç bir şey." "Bana ne yapacağımı söylemen gerekecek."

"Bunu yapabilirim."

Bir sonraki anda Stella Evan'ın bacaklarından sıyrılıp odadan dışarı fırlıyor. Evan'ın üzerine bir battaniye atıyorum, uyandığında telefonunun yanında olduğundan emin oluyorum, sonra Stella'yı takip ediyorum.

SEKİZİNCİ

BÖLÜM

E van
Uyandığımda oda boş ve karanlıktı.
Lindsay Lohan ekrandan kayboldu. Birinin üzerime örttüğü battaniyeyi atıp üst kata çıkıyorum.
Onları bulmak çok kolay.
Stella'nın sesi pek de sessiz değil. Muhtemelen onu koroya yazdırmalıyım. Bunu babalık görevlerim listesine ekliyorum.
"Ejderhayı yok edeceğim!" Vinnie'nin sesi gürlüyor.
Göz kırpiyorum.
Kapıyı açıyorum.
"Davetsiz bir misafir içeri giriyor!" Stella çığlık atıyor.
"Korkma, güzel genç kız," diyor Vinnie. "Seni korumaya yemin ettim!"
Odaya giriyorum.
Orada, önümde, Vinnie.
Stella'nın battaniyelerinden biri geniş boynuna bir pelerin gibi bağlanmış. Elinde plastik bir kılıç var.
büyük boy bıçak.
"Vinnie?"
"Sör Vinnie," diye düzeltiyor Stella.
Vinnie'nin gözleri parlıyor. "Prenses Stella'yı duydun."
"Prenses Isabella," diye düzeltiyor Stella. "Bu daha havalı."
"En Muhteşem Prenses Isabella," diyor Vinnie.
Stella kıkırdıyor. "O günlerde harika demiyorlardı." "Hayır mı?"
Vinnie soruyor.
Stella kararlı bir şekilde başını sallıyor. "Hiç prensli film izlemedin mi?"
"Bir süredir değil."
"İyi vakit geçirmene sevindim," diyorum. "Baba, prensi oynayabilirsin!" Stella haykırıyor.
Vinnie'ye "Sanırım bana Majesteleri demeniz gerekiyor," dedim.

"Öyle mi?" Vinnie'nin gözleri parlıyor.
Vinnie'nin gözleri hiç ışıldamaz.
Her zaman ciddi, asık suratlı ve suratsız görünür.
Ama her nasılsa, çocuğumla elbise giydirme oyunu oynamak fark yaratıyor. Birdenbire mutlu oldu.
İçimde bir şey parlıyor.
Stella bana tacını uzatarak, "Senin bir taca ihtiyacın var, baba," diyor.
Başıma takıyorum. Pembe yapay elmaslar muhtemelen Vinnie'yi kör ediyordur. Hâlâ gülümsemesinin sebebi bu olmalı.
"Eğik," diyor Vinnie, ellerini uzatarak. "Dur senin için düzelteyim."
Tacı kurcalıyor ve ben aramızdaki kısa mesafenin ve parmaklarının sıcaklığının farkındayım.
Göğsümde bir şey sıkışıyor ve nefesim düzensizleşiyor.
Vinnie kaşlarını çatıyor. "Nasıl hissediyorsun?"
"Ben iyiyim." Sözcükler niyet ettiğimden daha kısık çıkıyor ve nedense bakışlarımı bileklerinden ve ışığın koyu renkli tüyler üzerinde nasıl parladığından çekemiyorum.
ondan kaynaklanıyor.
Vinnie tamamen erkeksi.
"Kızarmış görünüyorsun," diyor
Vinnie. "Öyle mi?"
"Evet. Öyle." Kaşları birlikte hareket ediyor ve gözlerinin beni tarama şeklinden hoşlanmıyorum. Ben de benim Nabzım hızlanıyor ve nefesimin eskisinden daha düzensiz çıkmasından hoşlanmıyorum.
"Başın ağrıyor mu?" diye sorar.
Başımı sallıyorum. "Eskisinden daha fazla değil." Ciddiyetle başını sallıyor. "Ve bu-"
"Ben iyiyim, Vinnie," diyorum.
Aramızda sadece birkaç santim mesafe var ve ışığın yüzüne nasıl vurduğunun farkındayım. Güzel bir yüz. Sağlam ve güven verici.

Bakışlarımı kaçırıyorum, yüzünün çekiciliğini neden düşündüğümde emin değilim.

Kendimi erkekler hakkında böyle düşünürken ilk kez bulmuyorum ve o noktaya gelmek de istemiyorum. Ne de olsa benden kaçan adam bu.

"Belki de oturmalısın," diyor.

"Tamam," diyorum, çünkü onun yüzünden değil de sağlığım yüzünden böyle davrandığımı düşünmesini tercih ederim. Yani, ben

Muhtemelen sağlığım yüzünden böyle davranıyorum. Belli oluyor.

Vinnie beni oyuncaklarla dolu odada ustalıkla gezdiriyor, sonra bir yastığın üzerine yatırıyor. Kendimi korumaya çalışıyorum. saygınlık görüntüsü. Başarılı olduğumdan şüpheliyim.

"Onun bir şatoya ihtiyacı var," diyor Stella. "Bir prensin bir şatoya ihtiyacı vardır."

"Katılıyorum, Stella." Vinnie'nin gözleri parlıyor ve dudakları bir sırtışa dönüşüyor. İçimde arzu olarak adlandıramayacağım bir şey dalgalanıyor. Odanın etrafına bakıyor.

Gözleri Stella'nın sandalyesine kaydı. "Bence bu mükemmel bir kule olur."

"Öyle mi?"

Bana hırılıyor. "Seviyorum."

Vinnie sandalyeyi arkama koyuyor, sonra Stella'nın çarşaflarından bazılarını ona bağlıyor.

"Onları yeniden yıkamanız gerekecek." "Buna değer," diyor Vinnie.

Sırıtiyorum.

"Bence burası bir kuleden çok bir çadıra benziyor," diyorum. "Stella'ya bazı malzemeler alabilirsin.

Daha gerçekçi ortaçağ kuleleri inşa ediyorum," diyor. "Bu çok güzel baba," diyor Stella.

Vinnie'nin çeşitli kitaplıklara ve Stella'nın masasına bağladığı sandalyenin etrafında dalgalanan çarşaflara bakıyorum.

"Sen delisin," diyorum.

"Daha önce hiç kale inşa etmedin mi McAllister?" Vinnie alay ediyor. "Ne düşünüyorsun, Stella?"

"Bayıldım!" Stella diyor ki.

"Belki de prensesi oynamak istersin, Stella," diyorum taci çıkararak. "Vinnie'ye katılabilir ve başka bir şövalye olabilirim."

Stella gözlerini deviriyor. "İki şövalyeye ihtiyacım yok baba. Ve ben de ejderhayı oynayacağım!"

"Oh, hayır!" Vinnie gözlerini kapatıyor. "Sen bu diyarın en vahşi ejderhası Stella değil misin?"

"Öyleyim." Stella mutlulukla kıkırdıyor ve kalbimde bir şeyler ısınıyor.

Sonra Stella Vinnie'ye kükrüyor ve o da elini sahte bir üzüntüyle kalbinin üzerine koyuyor.

"Korkuyorum!" Vinnie diyor ki.

"Korkamazsın," diyor Stella, daha ciddi bir şekilde. "Prensi kurtarman gerekiyor."

"Doğru." Vinnie başını sallar. "İyi geri bildirim." Gözleri kısılıyor ve sırtarak plastik kılıcı çok sayıda samuray filmi izlemiş biri gibi manevra yapıyor. "Prensi kurtaracağım."

Göğsümde bir şeyler kabarıyor.

Vinnie odanın içinde dolaşıyor ve Stella kükreyerek onun peşinden yürüyor.

Ejderhalar kükrer mi bilmiyorum ama Stella elinden geleni yapıyor.

korkutucu olmak için. Sonra Stella yatağına tırmanır ve Vinnie'nin üzerine atlar. Adam sendeleyerek geri çekilir ama Stella'ya sıkıca tutunur. Stella iki elini de pençe gibi kullanıyor.

Stella iyi bir ev sahibi gibi davranıyor mu emin değilim ama hem Stella hem de Vinnie anın tadını çıkarıyor gibi görünüyor.

Sonunda Vinnie kılıcını ona doğrultur. "Prensi savunacağım."

"Asla!" Stella bağırır.

Vinnie tereddüt eder.

"Şimdi beni öldürmelisin," diye fısıldıyor.

Homurdanıyorum.

Vinnie plastik kılıçla daha süslü manevralar yapıyor, sonra Stella boğazını tutuyor ve nefesi kesiliyor. O da

Ölüm sahnesine devam ederken onu nazikçe yatağa yatırıyor. Sonunda, kadın durduktan sonra, bana döndü.

"Sizi kurtardım, Adil Prens," diyor Vinnie, gözleri parlayarak. Elini uzatıyor ve ben de tutuyorum.

Eli sıcak, tutuşu sıkı. Yanına yuvarlanıyorum ve beni sabitlerken gözleri açılıyor.

"Şimdi öpüşmeniz gerekiyor!" Stella haykırıyor. Gözlerim Vinnie'ninkilere kayıyor. Kocamanlar. "Vinnie bir erkek," diyorum, sesim sert.

"Erkekler birlikte olabilir," diye azarlıyor Stella beni. "Holly'nin iki babası var."

Evan'dan özür dileyerek, "Holly Stella'nın en iyi arkadaşı," diyorum. "Eski en iyi arkadaşım," diye düzeltiyor Stella.

"Şimdi Bridget benim en iyi arkadaşım. Hiçbir şeye dikkat etmiyor musun?"

"Holly ve senin hâlâ arkadaş olduğunuzu sanıyordum." "O iyi," diye itiraf ediyor Stella.

Gözlerimi kırıştıyorum, ikinci sınıf kız arkadaşlıkları konusunda emin değilim.

"Her neyse, Vinnie ve ben öpüşemeyiz," diyorum.

"Neden?" Stella'nın yüzü düşüyor. "Arkadaş olduğunuzu sanıyordum."

Ve Vinnie seni kurtardı. Her peri masalının sonunda bir öpücük vardır."

Ağzımı açıyorum, nasıl itiraz edeceğimden emin değilim, ama etmem gerektiğini biliyorum. Stella'nın erkeklerin öpüşmesinin normal olduğunu düşünmesini istiyorum. Ona homofobiyi öğretmek istemiyorum.

Vinnie'ye bakıyorum. Bakışları yumuşuyor.

"Bence küçük ejderhaya itaat etmeliyiz," diyor. "Sorun olur mu?"

"Sakıncası yok mu?" Sesim titreyerek soruyorum.

"Senin için sakıncası yoksa."

"Tamam."

Sonra beni bir film yıldızı öpücüğüne boğuyor ve Stella'nın çiğliklerini duyabiliyorum. Sonra, çok nazikçe, dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Öpücük şefkatli ve kısa ama kalbim patlıyor ve beni tekrar ayağa kaldırdığında ona kararsızca bakıyorum

Pozisyon.

DOKUZUNCU

BÖLÜM

Vinnie

Evan'ı öptüm.

Hâlâ inanamıyorum ve hatırladıkça kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Başka tarafa bakıyorum. Evan'ın gülümsediğini görmesine gerek yok. "Tamam," diyor Evan. "Giyinme işi bitti. Hadi temizleyelim

oda."

Stella'nın itiraz etmesini bekliyorum, ama o hızlı ve uygun bir şekilde hareket ediyor. Evan çenemin açıldığını görünce sırtıyor.

"İyi eğitilmiş," diye mırıldandım. "Sanırım buz dışında da iyi bir kaptansın."

"O iyi bir çocuk." "En

iyisi," diye

katılıyorum.

Evan'ın gözleri açılıyor ve ben de pelerinimi çıkarıp muhtemelen eylemin gerektirdiğinden daha büyük bir özenle katlamakla meşgul oluyorum.

"Öpücük için özür dilerim," diyor Evan.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Seni öpenin ben olduğumun farkında mısın?"

"Evet, ama Stella benim kızım-"

"Sorun değil Evan," diyorum. "O iyi bir çocuk ve sen de iyi bir babasın."

"Tamam." Başını sallıyor. "Ve iyi öpüşüyorsun."

Yanakları alev alev yanıyor ve kalbimde bir şeyler ısınıyor. Ben ona bakıyorum, o da bana bakıyor.

Onu tekrar öpme dürtüsü içimde kabarıyor. Onu tekrar kendime doğru çekmek istiyorum. Onu iyice keşfetmek, kollarımı beline dolamak ve pamuk-limon kokusunu içime çekmek istiyorum. Dudaklarının tadına bakarken acele etmek istemiyorum.

"Sen de iyi öpüşüyorsun," diyorum sonunda.

Adem elması hareket ediyor. Muhtemelen onu çok rahatsız ediyorum.

Bakışlarımı kaçıyorum. "Peki Stella, bundan sonra ne yapmak istiyorsun?"

"Kampa gitmeliyiz!"

"Kamp mı?" Evan'a bakıyorum. O da benzer şekilde şaşırılmış görünüyor. "Kamp yapma fikrinden hoşlanmadığını sanıyordum," diyor. "O geçmişte kaldı," diyor Stella havalı bir şekilde.

Gri gökyüzüne bakıyorum. "Dışarısı şu anda oldukça soğuk."

Stella'nın ifadesi düşünceli bir hal alıyor. "Çadırı oturma odasına kurabiliriz, değil mi baba?"

"Şey-" Evan tereddüt ediyor, sonra bir elini sarı saçlarının arasında gezdiriyor. "Sanırım."

"Yaşasın!" Stella ışıldıyor, sonra ellerini çırpıyor.

"Odanın temiz olduğundan emin ol," diyor Evan. "Ben yemeğe başlayacağım."

Stella dalgınca başını sallıyor. "Vinnie sana yardım edebilir." Evan ve ben Stella'nın odasından çıkıp aşağıya iniyoruz. "Kendimi daha iyi hissediyorum," diyor Evan.

"Eğer gitmek istersen-"

"Dr. Novak'ın bana verdiği kağıt oldukça açıldı," diyorum. "48 saatliğine buradayım."

"Tamam." Bana titrek bir gülümseme veriyor.

Öpücük konusunu tekrar açmadığı için minnettarım. Onun yerine mutfağa gidiyoruz.

"Peki, ne yapmak istiyorsun?" "Tavuk, tamam mı?" Evan soruyor.

"Yapabilirim," diyorum.

Evan kaşlarını çatar. "Daha iyi hissediyorum."

"Bu harika. Yine de sana yardım edeceğim." Omuz silkiyor ve koltuğa oturuyor. "Tamam."

Sessizce yemek yapıyorum ve gözlerimin çok sık ona kaymasını engellemeye çalışıyorum.

Stella odaya girdiğinde rahatladım.

"Neden masayı hazırlamıyorsun, balkabağım?" Evan diyor ki. Stella ışıldıyor. "Tamam."

Odadan çıkar ve Evan kaşlarını çatar. "Normalde bu görev için heyecanlanmaz."

Birkaç dakika sonra odadan Michael Bublé müziği yükseliyor.

Evan'ın gözleri büyür.

"Tadı büyüdü," diyorum.

"Sanırım öyle." Evan omuz silkiyor. "Son akşam yemeğinde Aladdin film müziği dinledik. Şanslısın."

"Aladdin'i severim."

"Ben de," diye itiraf ediyor Evan.

Tekrar bakışıyoruz ve ben kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum. Bu gidişle ona aşık olduğumu anlayacak. O ona aşık olmaktan daha fazlasını yaptığımı anlayacak. Buna hazır değilim.

Tavuğu fırından çıkardım ve Evan'ı yemek odasına kadar takip ettim.

Ve nefesimi kesiyor. Romantik.

Kırmızı yapraklar yere saçılmış ve hava kesinlikle eskisinden daha güzel kokuyor. Evan'ın Tom Ford kolonyası gibi kokuyor.

Evan'ın yanakları kızarır. Stella'ya bakıyor. "Bu-" "Fantezi mi?" Stella mutlulukla gülümsüyor.

Masaya bir göz attım.

"Bu özel Çin," diyor Evan. "Vinnie özel konuk değil mi?"

Evan zorlukla yutkunuyor, sonra bana bakıyor. "Evet. Tabii ki."

Masaya bakıyorum. Daha önce orada olmayan uzun mumlar koymuş. "Mumları yakmamı ister misin?"

Sırıttıyor. "Evet!"

"Kibritler nerede?"

Evan gözlerini kapatır. "Yan masadaki çekmecedeyim."

Onları kolayca buluyorum ve Stella etrafımda zıplıyor. Mumları yakıyorum ve Stella ışıkları kapatıyor, sonra da sandalyesine fırlıyor.

Bir şeylerin içine katlanmış peçetelere bakıyorum... belki de yelpazelere.

"Bunlar çok güzel, Stella!"

Stella, "İnternette nasıl yapıldığını araştırdım," diyor. Evan gözlerini kırıştırıyor. "Ne kadar becerikli."

Bana şaşkın bir bakış fırlattı.

"Baban yaralandığında ona bu kadar yardımcı olman çok hoş," diyorum.

"En iyi babaya sahibim."

Evan'ın gözleri parlıyor. Bu yorumun onun için çok şey ifade ettiğini biliyorum.

"Katılıyorum," diyorum. "Evan harika biri."

Evan başını eğip yemeğine konsantre oluyor ve ben de gülümsememi yutuyorum.

Yemek boyunca rahatça sohbet ediyoruz, sonra Stella tabakları toplamak için gönüllü oluyor.

Mumlar sıcak bir ışıltı yayıyor. Stella elinde dondurmayla döndü.

"Bu sağlıklı değil," diyor Evan.

"Sadece birazcık, baba. Bir misafirimiz var." Evan başını sallıyor. "Şanslıyız."

Kalbimde bir şeyler ısınıyor. "Kamp, ha?"

Stella başını sallıyor, gözleri parlıyor.

Göz ucuyla Evan'ın dondurmayı emdiğini görüyorum. Sertçe yutkunuyorum ve çarpan kalbimi görmezden gelmeye çalışıyorum.

Evan'la yaşamak, geçici de olsa, kesinlikle aşkımdan kurtulmamı sağlamadı.

Aniden ayağa kalkıyorum. "Şu çadırı bulalım, Stella." Stella'nın bakışları Evan'a yöneliyor ve o da başını sallıyor.

Stella önümden atlayarak, "Spor malzemelerinin yanında," diye açıklıyor.

ONUNCU

BÖLÜM

E van
Vinnie ve ben bir çadırdayız. Hiç de garip değil.
Stella sağımda, Vinnie de solumda.

Hayır, garip değil.

Tamam, bu çok garip.

Stella bir hikâyeye ihtiyacı olduğuna karar verdi ve Vinnie bir hikâye anlatmaya gönüllü oldu, çünkü başım ağrıyor ve doğru düzgün düşünemiyorum. Vinnie'nin derin tınısı çadırı doldururken gözlerim aşağı kayıyor.

Çadır büyük - satın aldığım her şey büyük, ama yine de yanımdaki Vinnie'nin farkındayım. Sonunda Vinnie hikayeyi bitiriyor.

Ben alkışlıyorum, Stella da yanımda alkışlıyor.

Oda karanlık olmasına rağmen, kızardığını hissettiğime eminim.

"Tamam, şimdi yatma zamanı," diyorum. "İyi geceler, Vinnie. İyi geceler, Stella."

"İyi geceler, baba. İyi geceler, Vinnie." "İyi geceler," diyor Vinnie.

Bir an sessizlik oluyor, ardından Stella'dan bir hışırtı geliyor. Sonra Stella iç geçiriyor. "Kendi yatağımı tercih ederim."

"Öyle mi?"

"Evet. Daha yumuşak."

Sessiz kaldım. "Yatak şirketi muhtemelen bunun daha iyi olduğunu düşünmenize sevinmiştir."

Daha fazla hışırtı sesi, sonra Stella kayarak uzaklaşıyor. "Ben odama gidiyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet. İyi uykular baba." Sonra çadırın fermuarını açıyor ve koşarak dışarı çıkıyor. Ayakları parke zeminde patırdıyor, sonra merdivenlerden geçtiğini duyuyorum.

Vinnie ve ben yalnızız. "O, um, gitti."

"Öyle görünüyor," diyor Vinnie.

"Sanırım biz de yukarı çıkabiliriz." "Evet."

Yine de kımıldamıyor ve ben de kımıldamak istemiyorum.

Kalbim küt küt atıyor ve ona doğru dönüyorum. Yer değiştirdiğini hissediyorum, sonra kendi tarafına geçiyor. Karanlıkta gizlenen formu tam karşımda.

"Çaylakken aynı odayı paylaştığımız zamanı hatırlıyor musun?" diyor.

"Evet," diyorum usulca.

"Eğlenceliydi." Gülümsediğini duyuyorum. Geçmişte yaşadığımız anılar ona neşe veriyor.

"Ne oldu?"

Karşımda sertleştiğini hissediyorum. Geri çekiliyor ve ben içgüdüsel olarak bileğini tutuyorum.

"Evan?" İlk adımı kullanıyor, sesindeki şaşkınlık belli oluyor ve kalbim güm güm atıyor. Aklında benim adımı ne kadar sık kullanıyor?

Nabızı elimin altında hızlı hızlı atıyor.

Yalnız değil.

Bırakmalıyım.

Ama nedense kendimi onun bileğinin sıcaklığına hayret ederken buluyorum. Şimdiye kadar birlikte olduğum herkesten daha büyük, ama tabii ki bu mantıklı, çünkü Vinnie profesyonel sporcu türünden bir erkek... Sonra kendimi azarlıyorum, Çünkü Vinnie ve ben tabii ki birlikte değiliz.

Bunu düşünmemeliydim.

"Evan?" Vinnie'nin sesi sertleşir.

Hâlâ bileğini tutuyorum ve bırakıyorum. "Özür dilerim. I-"

"Buralarda daha fazla bulunamadığım için üzgünüm,"

diyor Vinnie. "Seni özledim."

Sessizlik havayı dolduruyor, sonra Vinnie'nin yutkunduğunu duyuyorum. "Ben de seni özledim."

"O zaman neden..." Göğsüm sıkışıyor. "Ben bir şey yaptım mı? Çünkü eğer bilmezsem, tekrar yapabilirim ve-"

"Sen yanlış bir şey yapmadın," diyor Vinnie. "Hem de hiçbir şey."

Sözleri sert, bir savaşçının yemini gibi, daha birkaç saat önce çocuğumla birlikte öyleymiş gibi davranıyordu.

"Ama-"

"Gerçekten sadece ben varım," diyor.

Anlamaya çalışıyorum. "Meşgulsün."

"Şey," diyor. "Öyleyim. Ama sen de öylesin."

Sessizlik çadırı dolduruyor. Hava yoğun ve rahatsız edici, nefesim hızlanıyor.

"Gerçekten bilmek istiyor musun? Değiştirebilecek olsa bile şeyler?" Vinnie'nin sesi yumuşak. "Çünkü sana yalan söylüyormuşum gibi hissetmekten hoşlanmıyorum, ama..."

"Elbette, bilmek istiyorum."

Nefes alıyor. Bir an için başka bir bahane uyduracağını düşündüm. Onun yerine, "Senden hoşlanıyorum." dedi.

"Ben de senden hoşlanıyorum,"

dedim hemen. "Ama ben senden

gerçekten hoşlanıyorum."

Göz kırpıyorum.

"Uygunsuz bir miktar." Sesi titriyor ve birden anlıyorum.

"Bu yüzden mi saklanıyordun?" "Başka ne

yapmam gerekiyordu?" "Pislik olmamak

mı?"

Nefes alıyor. "Elimde değil. Yemin ederim, denedim."

"Hayır, seni aptal." Geniş kaslarının sıcaklığını merak ederek göğsünü itiyorum. "İnsanlar her zaman aşık olur. Pazarlama bölümündeki Julia'nın bana aşık olduğuna eminim. Ama sorun değil. Saklanmıyor. Ben girdiğimde odadan çıkmıyor. Beni bırakmamalıydın."

"Özür dilerim." Sesi boğuk.

Sesinin titremesiyle ilgili bir şey beni etkiliyor.

Ciddi davranıyor.

"Sorun değil," diyorum sessizce.

Titrediğinin ve benim de titrediğimin bilincinde olarak, belli belirsiz ona uzanıyorum. Onu içine çekiyorum

Kollarımda, tıpkı Stella üzgün olduğunda ona yaptığım gibi.
Ama bu benim kızım değil. Bu
benim en iyi arkadaşım.
İçimde bir şeyler rahatlıyor. "Bana anlattığın için teşekkür ederim." "Utanç verici."
"Utanç verici olduğumu mu düşünüyorsun?" Alay ediyorum. "Hayır, bence sen-"
Onu öperim.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Vinnie

Evan beni öpüyor. Kolları beni tutuyor, sanki ben değerli bir şey ve ağzı beni keşfediyor. Şehvet içimde dalgalanıyor ve ilk şaşkınlığımı bastırıyor.

Onu durdurmayacağım.

Bunun neden çok kötü bir fikir olduğuna dair tüm nedenleri düşünmeyeceğim.

Ben sadece eğleneceğim.

Ve öyle de yapıyorum.

Dudaklarımız dans ediyor, sonra dilini hissediyorum.

Hücrelerim sıcıyor, sinirlerim seviniyor. Her şey farklı, yeni ve daha iyi.

O olduğunu anlamak için parmaklarımı sırtında gezdiriyorum. Geniş omuzları, ateşi, kaslı vücudu.

Sonra geri çekilir.

Doğru.

Tabii ki geri çekilecekti. Öpüşmeyi gerçekten o mu başlattı? Yoksa benim hayal gücüm mü? Hatırlamaya çalışıyorum ama zihnim bulanık, sanki az önce kafasını çarpan kişi benmişim gibi.

Ve Tanrım, Evan kafasını vurdu. Ondan faydalaniyorum.

Çadırın kapağını açıyor.

Utanç içimde dalgalanıyor. "Özür dilerim-"

"Neden?" Sesinde kafa karışıklığı dalgalanıyor, sonra elimi tutuyor. "Bunu kilitli bir odaya taşıyalım."

"Oh." Ona bakıyorum. Çadırın kapağı açık olduğu için onu şimdi daha iyi görebiliyorum. Üzgün görünmüyor. Aslında, o görünüyor-

"Hadi gidelim." Beni yukarı çekti. Basamaklara doğru koşuyoruz, sonra merdivenden çıkarken onun parmak ucundaki adımlarını taklit ediyorum.

Sonunda odasına ulaştık. Beni içeri itti, sonra kapıyı kilitledi. Sonra dudaklarımız, ağzımız, ellerimiz

tekrar birbirlerine.

Evan da benim kadar uzun. Boy olarak bana uyan biriyle hiç birlikte olmadım. Daha önce hiç bir erkekle, rol yapmadığım biriyle birlikte olmadım. Bu harika bir şeymiş gibi davranıyorum, eğleniyormuşum gibi davranıyorum. merak ediyorum... ya eğer. Ya bir erkeği kavırıyor olsaydım, yumuşak bir göğüs yerine sert bir göğüs benimkine bastırılırdı?

Deplasman maçları sırasında geçici olarak disk tavşanlarının rotasyonu olsa bile artık kadınlarla takılmıyorum. bu deneyimden mutlu görünüyordu.

Birine dokunmayalı yıllar oldu.

Ve şimdi en çok değer verdiğim kişiye dokunuyorum.

Kalbim çarpıyor ve patlıyor. Patlamak üzere.

Elimi saçlarında gezdiriyorum, kısa ve dikenli, uzun ve parlak değil. Bu o. Gerçekten o. Tıpkı Uzun zamandır hayranlık duymuyormuş gibi davrandığım görüntü.

Öpücüğü güçlü ve kuvvetli. Aramızda her ne oluyorsa ikimizi de etkiliyor. Beni yatağa götürmesine izin veriyorum, sonra üzerime sürünmesine izin veriyorum. Bacakları iki yanımda duruyor ve bana ödünç verdiği flanel pijama üstünün düğmelerini açıyor.

Öpüşmemizi kesiyor ve pijama üstünü yırtmak için beni kaldırıyor. "Bu iyi mi?"

"Evet."

Sırıttıyor, sonra beni öpmeye devam ediyor. Bu inanılmaz ama... "Anlamıyorum," diyorum.

Tereddüt ediyor.

"Şaşırmış görünmüyorsun," diyorum.

"Şaşırdım. Bana söylemeliydin."

Başımı zorla sallıyorum ama zihnim başka bilgilerle dolup taşıyor. "Ama sen..."

"Oh." Yanıma uzandı. "Daha fazla şok olmamı bekliyordun."

"Beni öpmeni beklemiyordum!"

"Sakıncası var mı?"

Gülüyorum. "Asla."

Bir kolunu bana doluyor, sonra eli saçlarımın arasında geziniyor. Bu jest şefkatli ve beklenmedik. Bunların hepsi beklenmedik.

"Bütün gün öpüşmemizi düşünmüş olabilirim." "Sör Vinnie bunu senin için mi yapıyor?" Ben soruyorum.

"Kesinlikle öyle," diyor Evan. İçime bir sıcaklık doluyor.

"Sen benim en iyi arkadaşımsın. En azından öyleydin." "Gelmeyi bıraktığım için özür dilerim."

"Sorun yok. Şimdi anlıyorum." Elim sıkıldı. "Bir dahaki sefere aklına bir şey takıldığında bana söyle."

"Tamam," diye mırıldanıyorum göğsüne doğru.

Kıkırdıyor ve bu hareket içimde yankılanıyor. Evan benden uzaklaşıyor. "Bekle."

Büyük yatağın üzerinde sürünüyor, sonra yan masalardan birinin üzerindeki lambayı yakıyor.

Odaya yumuşak bir parıltı yayılıyor. Gözlerimi kırpıştırarak Evan'ın doğrudan bana dönük olan hokey kışına bakıyorum.

"Evan?"

Kıkırdamaya başladı. "Özür dilerim." Sırt üstü dönüyor.

"Sadece görmek istedim."

"Oh, öyle mi?"

"Oldukça ateşlisiniz Bay Defender."

"Sen de öylesin. Yüzünün lise dolaplarında asılı olduğuna eminim."

Yüzü kıpkırmızı oldu. Tanrım, çok tatlı.

Sonra beni kendine doğru çekti. Üzerine düşüyorum ve bacaklarını açıyor, böylece benimkiler arasına giriyor. Boyum onunkine baskı yapıyor ve inliyorum.

"Bu iyi hissettiriyor," diye mırıldanıyorum. "Öyle mi?"

Sırtışı genişliyor.

"Çok iyi." Ona deneysel olarak bastırıyorum. Aleti altımda zonkluyor ve sarsılıyor, ben de bir ürperti tutuyorum.

"Hepinizi hissetmeye ihtiyacım var," diye feryat ediyor.

Gölüyorum, sonra pijamalarını çıkarıyorum. Altımda çırılçıplaktı. Kasları altımda dalgalanıyor ve yanaklarındaki o pembe kızarıklık şimdi göğsünde.

Bayıldım.

Onun her şeyini seviyorum. O mükemmel biri.

O benden daha zayıf. Onun çerçevesi daha uygun rakip takımların gözünü korkutmaktansa hızlı hareket etmeyi tercih ediyor.

Gömleğimi çıkarıyorum.

"Pantolonunu unutma."

Gölüyorum. "Tamam. Hatırlattığın için teşekkürler."

Sikim dimdik yukarı kalkıyor. Precum üst kısmı parlatıyor, ama Evan'ın Adem elmasının hareket etme şeklinden, umursamıyor.

Onun üzerine devrildim ve siklerimiz birbirine yapıştı. Nefes alıyorum, sanki bu nefesle oyalanarak anı sonsuza dek sürdürebilirmişim gibi.

Çıplak tenlerimiz birbirine değerken içimde bir sıcaklık dolaşıyor. Vücutlarımız terden kayganlaşıyor. Uzunluğumu deneysel olarak onunkine karşı hareket ettiriyorum, vücudumda yankılanan ağrıya şaşıyorum.

"Bu çok iyi hissettiriyor," diye inliyorum. "Neden bu kadar iyi hissettiriyor?" Evan kıkırdıyor. "Çünkü o benim, dostum.

Benden hoşlanıyorsun."

"Evet," diye itiraf ediyorum, sesim sert çıkıyor.

Gözleri yumuşar. "Sen en iyisisin, bunu biliyor musun?"

Kalp atışlarım hızlanıyor, sözlerinden zevk alıyorum ama gözlerine bakamıyorum. Zaten içimde çok fazla utanç dolaşıyor.

Evan beni sıkıca kendine çekiyor, kollarını etrafıma sarıyor. Elimi tutup sıkıyor, sonra işaret parmağıma dokunuyor. "Stella ile harikasin. Cidden, harikasin. Kimse onunla senin gibi oynayamaz."

"O harika bir çocuk."

"Biliyorum." Orta parmağıma dokunuyor. "Ve sen benimle ilgilendin. Benden kaçmak istediğini biliyorum. Ama sen adım attı ve bunun nedeni senin harika olman."

Başımı ona çeviriyorum. Gözleri parlıyor. "Ve aramızdaki kimya alışılmışın dışında."

"Erkek olmama rağmen mi?"

"Seni başka türlü istemezdim."

Başka bir öpücük için eğildim ve dilimi emdi. Sikim Evan'inkine karşı sarsılıyor. Şehvet içimde dalgalanıyor.

Kendimi geri çekiyorum, sonra ağzımı sikinin üzerine yerleştiriyorum.

Muhteşem. Kocaman, zonkluyor ve sızdırıyor.

Benimki kadar büyük değil ama daha iyi şekillendirilmiş. Daha zarif. İki mükemmel simetrik topu var.

Zor yutkunuyorum.

"Ağzına mı sokacaksın?" Evan alay ediyor. "Çünkü ben buna tamamen varım."

"Bunu daha önce hiç yapmadım," diye itiraf ediyorum.

Gözleri yine yumuşar. "Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin, DeLuca. Yine de yatakta benimle kalmanı tercih ederim." "Buna hiç şüphe yok." Parmaklarımı boyunda gezdiriyorum, ellerimin onunkilerle kayganlaşmasına bayılıyorum.

Prekum.

Derin bir inilti çıkarıyor.

Bakış açısı benimkinden farklı ama ben de kendi payıma düşen pornografiyi izledim ve diğer tarafta da bulundum.

Başımı aşağı eğiyorum, sonra onu ağzıma alıyorum. Ağzım başının etrafında geriliyor ve gözlerim titreyerek kapanıyor. Bunu yapıyorum. Evan'ın en mahrem vücut parçasını emiyorum.

Kalbim gümbür gümbür atıyor ve başının etrafında daha fazla tükürük gezdiriyorum. Bunu onun için iyi hale getirmek istiyorum.

"Vinnie..." Sesi sert. Bundan zevk alıyor. Tek ihtiyacım olan da bu.

Bir elimi taşaklarına götürüyorum, tam istediğim gibi hareket ettiriyorum. Sonra emişimi artırıyorum ve ağzımı şaftından aşağı kaydırıyorum. Burun deliklerim alevleniyor, sonunda bunu yaptığım için şok oluyorum, sonunda onun erkekliğini içime çekiyorum.

Bunu onun için iyi yapmak istiyorum.

Altımda kıvranıyor. "Böyle yapmaya devam edersen boşalacağım."

Başımı kaldırıyorum ve son bir kez emiyorum. "Benim için fark etmez."

Zayıf bir kahkaha atıyor. "Benim için de sorun değil. Seviyorum

Yaptığın her şeyi, dostum. Sen...sen beni anlıyorsun. Şimdi öp beni."

Gülümsüyorum. Sabah nasıl hissedeceğinden emin değilim. Ama bu anları alıp sonsuza dek tadını çıkaracağım.

Dehşet hala göğsümde atıyor, çünkü böyle bir mutluluk asla sürmez, daha önce hiç yaşanmamışsa asla.

Ama şimdilik onu öpebilir, ona sarılabilir, vücudunun her santimine tapabilirim.

Ve kendime bunun yeterli olduğunu söylüyorum çünkü hayal ettiğimden çok daha fazlası var.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Evan
Öpüşürken Vinnie'nin terden kayganlaşmış siyah saçlarını karıştırıyorum.

Kısa dokusu ellerime batıyor, Valentina'nın tatlı buklelerinden tamamen farklı.

Belki de bu kadar ilgilenmemeliyim. 48 saat önceki ben şok olurdu. Ama bu anla ilgili her şey doğru geliyor.

Stella'ya açık fikirli olmayı öğretmeye çalıştım ve hayatımı da aynı değerlerle yaşamak istiyorum.

Vinnie'nin hayatımda olmasını özlememin bir nedeni var. O benden nefret etmiyor. Hiç etmedi.

Dikkatinin tüm gücü altında titriyorum.

Belki zaman zaman bir erkekle birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını merak etmişimdir, ama bu onunla ilgili değil. Bu merakla ilgili değil. Bu Vinnie ile ilgili. Bu bizimle ilgili.

Ben kelimeler için yaratılmadım. Eylem için yaratılmışım. Bedenimi nereye koyacağımı bilmek için. Başkalarının bedenlerini nereye koyacaklarını tahmin etmek için.

Öpüşüyoruz ve bu konuda harikayız. Buzun üzerinde değiliz, saatlerce süren güç antrenmanlarımız sayesinde etrafta dolanmıyoruz ama hareketlerimiz yavaş ve mükemmel. Vinnie'nin göğsü sıcak ve geniş, ihtiyacım olduğunu bilmediğim, istediğimi bilmediğim ama şimdi ayrılmak istemediğim bir sığınak.

Gözlerimi kapatıyorum ve tek hissettiğim mutluluk.

Zevk roketleri içimden geçiyor. Kollarımı Vinnie'nin boynuna dolayıp tutunuyorum. Bu dakikaların henüz bitmesini istemiyorum. Kokusunu içime çekerek onun etrafında dolanıyorum.

Aleti sert ve kalın. Benimkine çarpıyor. Arzuladığımı düşündüğüm bir his değil bu.

Bir kadınla birlikteyken, sonsuza kadar devam edebilirim. İtip kakabilirim, itip kakabilirim.

Kadınların yüzlerindeki endişeyi görmüyormuş, yorulduklarını, hatta sıkıldıklarını hissetmiyormuş gibi yapıyorum.

Ben bir sporcuyum, ne yazık ki onlara söylüyorum. Sonsuza kadar dayanırım ve beni orgazm edip etmemeleri önemli değil. Rahatlamış görünüyorlar.

Stella doğduğunda kendimi rahatlamış hissettim. İyi bir baba olabilir ve iyi babalık işlerine odaklanabilirdim. Kadınlarla takılmak bu kategoriye girmiyor.

Ama şimdi patlamanın eşiğindeymişim gibi hissediyorum. Sikim Vinnie'ninkine sürtünüyor. Sanırım buna frotting deniyor, benim uzak durduğum porno kategorisinin bir parçası.

Çünkü gecenin karanlığında, çarşafım üzerimde, kapım kapalı, erkeklerin öpüşmesini, emmesini ve sevişmesini izleyen o adam olmak istemiyorum. O adam olabileceğimi düşünmek istemiyorum.

Bir şeyi özleyebileceğimi, bir şeyi isteyebileceğimi, özlemeye hazır olmadığımı, istemeye hazır olmadığımı.

Can sıkıntısı ve uyku isteğinin internetin x-rated tarafına girmeme neden olduğu nadir durumlarda normal porno kategorilerinde dolaşmayı tercih ediyorum ve eğer Gözüm erkeklerin siklerinde olması gerekenden daha uzun süre kalıyor ya da sert göğüslerinde veya kalın kalçalarında... Şey, bu sadece

Çünkü ben de vücuduma iyi bakıyorum. Garip değil.

Bakmasaydım neredeyse kötü bir atlet olacaktım, değil mi?

"Evan." Vinnie adımı inliyor. İçinde çok fazla açlık ve mutluluk var.

Yanağını okşadım. "Ne zamandır böyle hissediyorsun?"

Sertçe yutkunuyor, adem elması titiyor ve keşke sormasaydım diyorum.

Belki de hep böyle hissediyordu, çaylak olarak ilk tanıştığımız zamanlardan beri, kaslarımız, gücümüz, umutlarımız ve hayallerimiz olduğu zamanlardan beri.

Belki de tüm etkileşimlerimizde bir şehvet akımı vardı, onu her zaman buzun neresinde olduğumdan haberdar eden bir enerji dizisi.

Ben de her zaman onun farkındaydım.

Ya da belki de bu tamamen fiziksel rahatlamayla ilgilidir ve ben işleri garipleştirdim, romantizme girdim, sadece

Sevgililer Günü dışında da şampanyaya ve iltifatlara düşkün kadınlarla birlikte oldum.

Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum, böylece cevap vermesine gerek kalmıyor ve ağzına dalıyorum.

Siklerimizden fışkıran prekum, onları sıvı bir kaplamayla kaplıyor. Onları birlikte kavıyorum. Neredeyse aynı büyüklükte ama her farka dikkat ediyorum. Aletlerimizi elimle kavıyorum. Onları zar zor tutabiliyorum, ikimiz de küçük değiliz.

"Siktir, Evan." Vinnie'nin gözleri yakınlaşıyor. Kirpikleri kısa ama nasıl olup da bu sevimli kıvrımlarını hiç fark etmediğimi merak ediyorum. Göz kapaklarının kenarlarına öpücükler kondurup tuzlu kokusunu içime çekiyorum.

Sonra aşağı doğru kayıyor, vücutlarımız terden kayganlaşıyor. Ve sonra sikim ağzında. Yatağımda üzerime diz çökmüş, emiyordu.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve sanki beni üzerimizden uçurma riski varmış gibi çarşafı tutuyorum. Şimdiden uçuyormuşum gibi hissediyorum, Stella'nın doğum gününde helyum balonlarıyla şişirilmiş gibiyim. Beni bırakırsa, kim bilir nereye düşerim.

Dili beni okşuyor, emişi çok güçlü ve sonra...

"Ben gidiyorum..."

Emme gücü artıyor.

Onu tekrar uyarmaya çalıştım. "Yapmak üzereyim..."

Ona bakıyorum, dikkatini vermiyor mu diye merak ediyorum. Göz kırıyor.

İşte bu kadar.

Patladım.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Vinnie
Evan çok sessiz davranıyor. Dikkatlice yukarı kayıyorum. Çok ileri gittim. Gözleri kapalı, göğsü hareket ediyor.

Çabuk.
Buradan çıkmam gerek.
Yataktan iniyorum.
Sonra eli bileğime yapışıyor ve beni kendisine doğru çekiyor.
"Gitme, Vinnie."
Yatağına geri kayıyorum, bu sefer onun yanına. Kollarını boynuma doluyor.
"Bu iyi mi?" diye mırıldanıyor.
"Evet."
Pijamalarımızı giyiyoruz.
Dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor ve sonra uykuya dalıyor.
Her nefeste göğsü benimkine değişiyor. Çarşafı üzerimize çekiyorum, sonra lambayı kapatıyorum.
Sonunda gözlerim kapanıyor.
Uyandığımda sıcacıktım ve gözlerim hızla açıldı. Sanırım bir ses duydum, ama belki de yanılmışımıdır. Evan hala yanımda. Hala bana sarılmış.
Gülümsüyorum.
Kalbim parlıyor.
Şafak ışığı perdelerin arasından süzülüyor.
Saçları dağınık, dün geceki yatma zamanı aktivitelerinin yardımı yok ve yanakları pembeleşmiş.
Kapı kolu dönüyor.
Stella.
Yataktan sıçradım, yan sehpanın üzerine yığılmış kağıt mendilleri aldım ve çöp sepetine doldurdum.
Pijama altları giyildi.

Ona kapıyı açtım. Beni gördüğünde gülümsüyor ama Evan'ı gördüğünde gözleri parlıyor.

Uyurken bile, o onun dünyası.

Sonra koşmaya başlıyor. Kendini yatağa atıyor. Evan irkilerek uyanır.

"Baba!" diye bağıyor.

Bir an için yüzünde endişe beliriyor ama göz kırpmıyorum. "Ben duş alacağım." Biraz eşofman aldım, sonra onun banyosuna gir.

Stella kapının diğer tarafında mutlu bir şekilde sohbet ediyor.

Hızlı bir duş alıp çıkıyorum. Sanırım kapı zilini duydum.

Kalbim parlıyor, dün gecenin anıları canlanıyor.

Evan ve Stella yatak odasından çıktılar ve ben onları aşağıda arıyorum.

Onları buldum.

Ben de başka birini buldum.

Oturma odasındaki kanepeye ihtişamlı bir kadın tünüyor. Onu hemen tanıdım. Amerika'nın çoğu tanırdı.

"Valentina?" Ben soruyorum.

Valentina yavaşça gülümser. "Merhaba, Vinnie. Seni burada görmeyi beklemiyordum."

Sertçe yutkunuyorum. "Evan başını incitti."

Sırtışı genişliyor. "Yani şimdi de seninle mi vakit geçiriyor?"

Yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. "Yani... Ona beyin sarsıntısı protokolü uygulamak zorunda kaldım."

"Ona bunu sağlamaya devam etmeniz ne büyük kahramanlık."

Bakışlarım Evan'a yöneliyor. Yüzü öncekinden daha sert ve gözleri odada geziniyor, benimkilerle asla tam olarak buluşmuyor.

Stella konuşmayı takip ediyor, annesinin söylediği tek bir kelimeyi bile kaçırmıyor.

"Pekala. Sanırım artık iyisin, Evan," diyorum. "Tebrikler."

Stella ışıldıyor. "Sağlıklı mısın, baba?"

"Uh-huh," diyor hafifçe.

"Gitmeliyim," diyorum.

Evan kaşlarını çatar. "Otur,

Vinnie." Göz kırpiyorum.

"Kahve yapacağım."

"Evde kahvem var," diyorum zayıf bir sesle.

"On dakika sürer," diyor Evan, sonunda sinirlenerek.

"Tamam. Ama yapacağım."

Valentina'nın dudakları kıvrılır. "Daha sık misafir ağırlamalısın, Evan. İşleri daha ilginç hale getirir."

Üç yetişkin için kahve yapıyorum, sonra Stella için biraz süt koyuyorum. Valentina'ya bakmaktan kaçınıyorum, ama onun varlığı tüm evi dolduruyor. Daha önce sadece ışık ve umut olan havada yoğun bir gerilim dolaşıyor.

Valentina ve Evan birlikte değil, kendime hatırlatıyorum. Öyle olsalardı, magazin basını bunu haber yapardı. Öyle olsalardı, Evan beni öpmezdi.

Ama düşüncelerim kafamın içinde aptalca geliyor. Sabah oldu ve Evan bir şey olduğunu söylemeyecek. aramız değişti.

Dün gecenin gerçekleşmesini hayal etmeye cesaret edememiştim ve şimdi gerçekleştiğine göre, başka nasıl bir şey umabilirim?

Yapamam.

Gitmem gerek.

Ama Evans kahve istediği için ona kahve getirdim.

"Evan'ın misafiri olmasını beklemiyordum."

Bacaklarımı kaydırıyorum ve göğsümün etrafındaki bir şey geriliyor. "Evan yaralandı. Ben sadece ona yardım ediyorum."

Birden Valentina'nın New York'a gitmesinden sonraki dönemi hatırladım. Evan'ın her şeyin nasıl ters gittiğini merak ettiği zaman.

Ve şimdi geri döndü.

Ama belki de çoğu zaman öyledir.

Kendimi Evan'dan uzaklaştırdım. Sadece bir oda dolusu hokey oyuncusuna ne söylediğini biliyorum, o zaman bile,

sık sık basın mensuplarının ya da rastgele
Para almadıkları halde en uyanık paparazzi gibi davranabilen
insanlar.

Belki Valentina sık sık uğruyordur. Belki de tekrar bir araya
geliyorlardır. Hayır. Dün gecedan sonra olmaz, kendime
hatırlatıyorum. Ama Evan bana hiçbir söz vermedi ve ben de
buna izin vermezdim. Birçok çift Elizabeth Taylor'ları çekip
yeniden evleniyor,
ve daha sık takılıp takılmadıkları, birbirlerine kalıcı öpücöklere yol
açacak kalıcı bakışlar gönderip göndermedikleri hakkında hiçbir
şey bilmiyorum.

"Kahvaltı ister misin Valentina?" Sonunda sordum. "Kendi
yemeğimi kendim bulabilirim," diyor, sesi keskin.

"Tabii ki."

Kahve fincanımı tutarak koltuğa yığılıyorum. Kahvenin tadı
hiç bu kadar acı olmamıştı. Acaba ne zaman gidebilirim?

• • • •

EVAN

Vinnie'nin tavrı sert ve yüzünde soyunma odasındaki
karşılaşmalarımızdan hatırladığım o boş ifade var. Ben
Zihninin sessiz olmadığından oldukça eminim. Keşke başından
beri bilseydim. Artık biliyorum ve kendine işkence etmesine izin
vermeyeceğim.

Benim hakkımda değil. Onun da istediğinden emin olduğum
her şeyi istediğimde olmaz.

Bir şeyler hakkında konuşmak berbat bir şey ama bunu
yapmak zorundayız. Ve bunu ertelemek sadece aptallıktır.

"Hadi dışarı çıkalım," dedim Vinnie'ye.

"Şimdi mi?" Bana göz kırpmıyor.

Homurdanıyorum. Valentina'yla takılmak istediğini
sanmıyorum.

"Şimdi."

Kaşları çatılır ama itiraz etmez. Verandaya yöneliyor.

"Otur." Verandadaki salıncağı işaret ediyorum.

Oturuyor.

Dün konuşurken bu sabah gülümsüyor olması şaşırtıcı.

Yanına oturdum. "Dostum, gülümsemelisin." Bana döndü.

"Biz harikayız," diye hatırlatıyorum ona. "Her şey harika."

Vinnie'nin bakışı şüphecilik kokuyor.

Yani bu muhtemelen benim hatam.

Ben konuşkan biri değilim. Söylemem gereken en fazla şey maçlardan sonra basınla röportaj yaptığım zaman oluyor. Ve onların soruları oyunla ilgili olduğundan ve ben de oldukça iyi oynarsam, röportajlar iyi geçme eğilimindedir. Dürüst olmak gerekirse, çoğunlukla fotoğrafımı istiyorlar. Kanalların spor muhabirleri tüm ayrıntılara girmeyi tercih ediyor. Bir alıntı "Biz bunu hallederiz" genellikle peşinde oldukları şeydir, böylece benim kararlılığım hakkında bir makale yazabilirler.

Onu dürtüyorum. "Ciddiyim."

Gözleri açılıyor, sonra yumuşuyor, sonra gülümsüyor. Ben de gülümsüyorum, çünkü nasıl gülümsemeyebilirim ki? Vinnie'nin yüzü harikaydı.

"Dün geceyi sevdim," diyorum.

Tereddüt ediyor ve omuzlarım aşağı kayıyor.

Oh.

Belki de bu sabah soğuk ve içine kapanıktı. çünkü bugün ayrılmak için bahaneler düşünüyordu ve ben sadece işleri erteledim ve garipleştirdim.

Bir ilişki istediğini hiç söylemedi. Belki eşcinsel, belki benden hoşlanıyor, ama bu Noel'de aynı pijamaları giymek ve hikayelere "biz" diye başlamak istediği anlamına gelmiyor.

Eğer isteseydi, yıllar önce ortaya çıkabilirdi. Pek çok erkek onun için deli olurdu. Ve muhtemelen bu erkeklerin hepsi onunkinden daha yüksek profilli işlere ya da çocuklara sahip olmazdı.

Stella hayatımdaki en iyi şey. Emin olmayan bir adamın peşinden gitmeyeceğim.

"Tüm söylemek istediğim buydu." Alaycı bir gülümseme verdim. "Bunu düşünebilirsin."

"Valentina neden burada?" diye soruyor sonunda.

"Kıskandın mı, DeLuca?"

"Belki." Buzun ve kalabalığın üzerinde birçok kez bağırıldığını duyduğum bir adam için bu kelime yumuşak bir şekilde çıkıyor.

"Beni de şaşırttı," diyorum. "Ama o Stella'nın annesi ve bu konuda üzölmeyeceğim. Hâlâ arkadaş gibi hissetmemizi istiyorum."

Bunu yanlış yaptığımdan eminim.

Stella'yı mahkemenin önceden belirlediğı belirli günlerde Valentina'ya çok az konuşarak teslim etmesi gerekiyordu. Ama Valentina'dan nefret etmiyorum, ara sıra ona gözlerimi devirsem bile, o da benden nefret etmiyor.

"Dün gecenin senin için bir anlamı var mıydı?" Dikkatlice soruyorum. Bir an sessiz kalıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. Bunu yanlış okudum. Onu sebepsiz yere verandaya sürükledim. Muhtemelen benimle neden konuşması gerektiğini merak ediyordur, sanki bir aylık bir ilişkimiz varmış ve ben onun hayalet gibi davranmasına izin vermiyormuşum gibi.

"Bu her şey demekti," diyor sonunda.

Ona bakıyorum, sonra ellerini tutuyorum.

Bir dal kırıldı. Acaba buralarda bir yerde yabancı hindi var mıdır? Stella buna bayılırdı.

Hava durgun, nefesimiz soğuk. Soğuk havaya küllü bulutlar üflüyoruz, nefeslerimiz birleşiyor ve ben onun koyu kahverengi gözlerine bakıyorum. "O zaman öfkeli bir genç gibi davranma, DeLuca."

Dudakları bir sırtışa dönüşür.

Onları tekrar öpmek istiyorum. Dudaklarını emmek, dilini emmek istiyorum.

İstemiyorum, çünkü bu sıcaklıkta kimse dışarıda olmasa bile teknik olarak dışarıdayız. Boston gri ve kasveti iyi yapıyor.

Ellerimi geri çektim. "Oraya gireceğiz ve iyi vakit geçireceğiz."

"Eski kız arkadaşınla."

"O bir model, Vinnie. Oldukça açık fikirliler." Kıkırdıyor.
"Hadi içeri girelim."

ON DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM

E^{van} Dört dakika sürer.
Valentina'nın alnı kırışıyor, her ne kadar alnının kırışmasının vazgeçtiği şeylerden biri olduğunu bilsem de. Valentina mankenlik işinde uzun soluklu ve kırışıklıklar geliştirmek istediği şeylerden biri değil.
Önce telefonuna, sonra bize baktı. Sonra telefona, sonra...
"Bir şeyler mi oluyor Valentina?"
"Eşcinsel bir ilişki içinde değilsin, değil mi Evan?" Oda sessizleşir.
"Bir ilişkin mi var baba?" Stella soruyor. "Bu neyle ilgili?" Sonunda sordum.
"Sosyal medyanı kontrol et."
Bakışlarım Vinnie'ye kayıyor. Telefonu çoktan çıkmış. Yüzü solgun.
"Gitmeliyim," diyor.
Telefonumu almak için çabalıyorum ama renkler çok bulanık ve ellerim çok fazla titriyor.
Çünkü biliyorum. Zaten biliyorum.
Valentina yanımda oturuyor ve bundan nefret ediyorum, çünkü Vinnie olmalıydı.
Bana telefonunu gösteriyor. "Burası senin verandan." Gözlerimi kapatıyorum.
Vinnie ve ben el ele tutuşuyoruz.
Sikeyim.
Ve birbirlerine, oyuncuların kendilerine aşık rolü yapmaları söylendiğinde takınabilecekleri bir tavırla bakıyorlardı.
Kardeş gibi görünmüyoruz. Takım arkadaşı gibi görünmüyoruz. Özellikle de birbirlerine zar zor tahammül eden takım arkadaşları gibi görünmüyoruz.
Sikeyim.

"Tanrım," diyor Valentina. "Bana hiç söylemedin-"

"Bu, şey, yeni-"

Vinnie ayağa kalktı. Sanırım o da benim yanıma oturacak ama onun yerine yukarı çıkıyor. Kapıdan çıkmaktansa yukarı çıkmak daha iyi.

Valentina'ya dönüyorum, yanaklarım alev alev yanıyor.

"Babamın annemle yalnız konuşması gerekiyor,"

diyorum. Stella kaşlarını çatıyor. "Ama-"

"Neden bana bir resim çizmiyorsun?" Valentina önerir. Stella gidiyor. İsteksizce gittiğini fark etmedim.

Tanrım, kızımın annesiyle geçirdiği zamanı bile bölüyorum.

Valentina yakınlarda yaşamıyor ki. Bu dakikalar çok değerli ve benimle ilgili olmamalı.

"Sadece birkaç dakikalığına dışarıydık," diyorum.

Valentina iç geçiriyor. "Sanırım takip edildim. Özür dilerim." Sessiz kaldık.

"Muhtemelen ikimizin... uzlaşıırken çekilmiş fotoğraflarını umuyorlardı."

"Ellerinde daha iyi bir şey var."

"Kesinlikle öyle. Şimdi bana huysuz eski en iyi arkadaşınla neden el ele tutuştuğunu söyleyecek misin?"

"Her zaman huysuz değildir."

Bir kaşını kaldırıyor.

"Eskiden bu kadar huysuz değildi."

"Senden gerçekten hoşlanıyor, ha?"

Kıvranıyorum. "Sanırım öyle. Ondan hoşlanıyorum."

Yanaklarım yanıyor ve bakışlarım odanın içinde geziniyor.

"Bana erkeklerden hoşlandığını hiç söylememiştin, Evan."

"Önemli olduğunu düşünmemiştim," diye mırıldanıyorum. Geri çekildi.

"Ben de senden hoşlandım," diyorum.

"Kadınlardan hoşlanıyorum. Hoşlanıyorum." Beni değerlendiriyor. "Hoşlanmıyorsan da sorun değil."

Utanç beni sele boğuyor ve denediğim ve onun için yeterince iyi olmadığım tüm o zamanları hatırlıyorum. Yatağa kayardım ve her şey garip olurdu.

"Biliyorum," diye kekeledim. "Seni kandırmaya falan çalışmıyordum."

"Gençtik," diyor usulca. Hevesle

başımı sallıyorum.

Bir kapı tıklıyor.

Başımı pencereye doğru çeviriyorum.

Vinnie arabasına doğru yürüyor. Kirli olmalarına rağmen geldiği kıyafetleri giyiyor. Sanırım bu yüzden yukarı çıktı. Beni beklemiyordu. Gidiyordu.

"Peşinden gitmeliyim," diyorum.

"Ve hikayeyi paparazziler için daha da ilginç hale getirmek mi?"

"Ama-"

"Bunu istediğinden emin misin?"

Omuzlarım çöktü. Emin değilim. Ve dürüst olmak gerekirse, bunu istediğimden de emin değilim.

"Özür dilerim tatlım." Valentina kalçamı sıkıyor ama hiçbir şey hızla atan kalbimi sakinleştiremiyor.

• • • •

VINNIE

Soyunma odasına temkinli bir şekilde girdim. Evan henüz gelmedi, ki bu harika.

Finn telefonundan başını kaldırıyor ve geniş bir gülümseme yayıyor. "Dostum. Hemşirelik nasıldı? Oldukça romantik görünüyordu."

"O fotoğraf bağlamından koparılarak çekildi. Ben sadece Evan'a bankta yardım ediyordum."

"Romantik görüldüğünü sanmıyorum, Vinnie," diyor Luke bana. "Hiçbir yerde tek bir gül bile yok."

"Evet." Finn çoktan sıkılmış bir halde bakışlarını kaçırıyor.

Onu suçlamıyorum. Bu, Evan'ın reklamcısıyla görüşükten sonra reklamcımın yayınladığı açıklamanın neredeyse kelimesi kelimesine aynısı. Hikaye çoktan öldü.

Birkaç oyuncu bana meraklı bakışlar fırlatıyor, ancak Owen ulusal marşımızı söylemeye başlayınca dikkatleri dağılıyor

Marş.

Neyse ki kıyafetlerini ona fırlatırlar ve o da durur, ama bence durmasının en büyük nedeni

Herhangi bir şarkıyı, özellikle de milli marşı geçirmek imkansızdır.

Evan içeri girdi. Benim yanıma oturmuyor. Bana zar zor bakıyor.

Kalbim titriyor ve bundan nefret ediyorum. Her şeyden nefret ediyorum.

Tünele çağrıldığımızda rahatladım. Ama kalbim hala acıyor, tıpkı dün ve ondan önceki gün, o fotoğraflar ortaya çıktıktan hemen sonra olduğu gibi.

Gözlerim kamaştı. Tepkilerimin gecikmemesini umuyorum ve içimi kaplayan gerginlikten nefret ediyorum. Uyuyabilmemin tek yolu her şey yolundaymış gibi davranmaktı.

Evan ve benim aramda olan tüm güzel şeyleri hatırlıyorum.

Sabah bunun için kendimden nefret ettim. Onu hatırlamamalıydım. Bu şekilde değil.

Biri bana bir şey sormak isterse diye ters ters bakıyorum. paparazzi fotoğrafları. Isaiah beni görmezden gelmeye geri döndü ve bir şekilde hatalı olduğum hissinden nefret ediyorum.

Bu en iyisi.

Evan ve ben birlikte bir şey olamayız.

Onu öptükten sonra değil. Onunla yattıktan sonra değil. İkimiz hakkındaki spekülasyonların hokey dedikodularını istila etmesi yirmi dört saatten kısa sürdükten sonra değil.

Onu ben korumadım ve benim işim tam anlamıyla onu korumak.

Sonunda buzumda kayma zamanı geldi ve bedenim kontrolü ele aldı. Patenlerin vınlaması kalbimin gürültüsünü maskeleyemeyebilir, ama sahip olduğum tek şey bu. En azından ben

birlikte kayarken onu takip etmemiz gerekiyor. En azından ona bakışlarımız kişisel değil profesyonel olarak görülecek.

Ve böylece kendime göz atma izni verdim. Hemen pişman oldum.

İyi görünmüyor.

Yani, tabii ki harika görünüyor. Hâlâ gördüğüm en yakışıklı insan. Ancak solgunluğu normal kızarıklığından yoksun ve cildinin oyunun bu kadar erken saatlerinde terden kaygan olmaması gerekiyor.

Bu arena sıcak değil ki. Bu benim hatam. Hepsi benim suçum.

Pak Evan'a doğru kükrüyor ve rakip takımdan bir oyuncu ona doğru yöneliyor. Bir anda oradaydım. Evan'ın tekrar yaralanmasına izin vermeyeceğim. Nedense Evan beni gördüğüne sevinmiş görünmüyor ve o utanç yine içimi dolduruyor, midemi bulantı gibi kaplıyor.

Rakip oyuncu oyuncuyu tutar ve kayarak uzaklaşır.

"Bir arada tutun," diyor Evan.

Benimle mi yoksa onunla mı konuştuğundan emin değilim.

Bir kükreme sesi duyuldu. Oyuncularımız kutlama yapmıyor. "Yoluma çıkıyorsun," diyor Evan.

Tamam, onu sıkıştırıyor olabilirim.

Kendini bana doğru itti, omzuma vurdu, sonra gitti.

Kahretsin.

Onu sıkıştırıyordum.

Diğer oyuncunun pakı almasının sebebi benim.

"Eşcinsel mi oluyorsun, DeLuca?" Finn yanımdan hızla geçerek şaka yapıyor. Parmaklarım geriliyor ve sopamı daha sıkı kavıyorum.

Sıramız buzdan çıkarılınca rahatlıyorum ama sonra kameraların beni izliyor olabileceğini fark ediyorum. Acaba spor spikerleri Evan ve benim hakkımdaki söylentileri mi tartışıyor? Acaba gülüyorlar mı?

Evan'a bakmıyorum.

Evan'a

bakmıyorum.

Kalbim buzda geçirdiğimiz zamandan çok tribünde geçirdiğimiz zaman için atıyor.

Bunun en iyisi olduğunu kendime hatırlatıyorum. Ama yine de suçluluk duygusu içimde dönüp duruyor.

Kazanamıyoruz ve ilk kez emekli olup olmamam gerektiğini düşünüyorum. Menajerime takas edilmek istediğimi söyleyebilirim.

Deli olduğumu düşünecek, ama bir dizi mağlubiyetimden de hoşlanmayacak.

Soyunma odasındaki ruh hali hâlâ devam ediyor. Kaybetmeye alışık değiliz. En azından bu takıma karşı.

Koç bir konuşma yapıyor ve ben onun bakışlarını üzerimde hissetmiyormuş gibi davranıyorum. Eminim Evan'ın da suçu vardır. Tek kişi o değil Bana bakıyordu.

Hala mobilyaların arasında kaybolabileceğim gibi duruyorum ama tabii ki bu düşünce çok saçma.

Duş alıp takım elbiselerimizi giydikten sonra otobüse doğru yola çıktık.

Yarın Hartford'da oynayacağız ve doğruca oraya gideceğiz.

"Baba!" Stella'nın tiz çığlığı düşüncelerimi böldü.

Vurma sesleri, hafif, yedi yaşındaki versiyonu gibi, sonra Evan Stella'yı kollarına alıyor.

Ona öpücükler veriyor ve ben arkamı dönüyorum. "Bu Vinnie," diyor.

Onu duymuyormuş gibi yaparak kurtulabilir miyim diye merak ediyorum ama o kadar da pislik değilim. En azından her zaman değil. Küçük kızlara karşı değil.

Yüzüme bir gülümseme yapıştırarak ona dönüyorum. "Merhaba Stella," diyorum.

Ama Stella gülümsemiyor. Güneşin kendisi olan Stella kaşlarını çatıyor. "Veda etmeden gittin."

"Özür dilerim."

"Gözleri kısık kaldı. "Bu çok kabaydı." "Biliyorum."

Evan'a bakıyorum ve o da kaşlarını kaldırarak ben-Seni savunmayacakmış gibi. Sonra Stella'ya yumuşak bir gülümseme veriyor.

Bir homurtuyu bastırıyorum.

"Babam üzgündü," diyor Stella.

Evan'ın yüzü buruşuyor. "Bu kadar yeter Stella. Aksi takdirde, ortaokula gittiğinde sana gerçekten işkence edeceğim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu, her okul dansında senin refakatçin olacağım anlamına geliyor." "Uh-oh," diyorum. "Dikkat et sen iyi olur."

Stella'nın kıkırdamasını bekliyorum, ama onun yerine kaşlarını çatıyor.

"Gitmeliyim," diyorum, hafifliği hedefleyerek. "Hoşça kal, Stella."

Ona bir daha veda etmeme hatasını yapmayacağım.

Yine de Evan'ın kollarında kıkırdanıyor, sonra kollarını kavuşturuyor. "Özür dilemelisin."

"Vinnie'nin özür dilemesine gerek yok," diyor Evan.

"Seni üzdü," diyor Stella. "Eğer ben arkadaşımı üzersem, sen de beni özür dilemek zorunda bırakırsın."

Evan'ın yanakları kırmızı bir renk aldı. "O kadar üzgün değildim, Stella."

"Ağlıyordun, baba!"

ON BEŞİNCİ

BÖLÜM

E^{van} Resmen rezil oldum.
Stella'nın daha kötü ne söyleyebileceğinden emin değilim.
Vinnie bana kederli bir şekilde bakıyor.
Kahretsin.
Bakışlarımı etrafta gezdiriyorum. Isaiah ve Jasmine park yerindeki kaldırıma bakıyorlar. Hava karanlık olduğundan ve orada hiçbir şey göremediklerinden, hatta ezilmiş sakız ya da şeker ambalajları bile göremediklerinden, ani konsantrasyonlarına inanmıyorum.
"Gidelim," diyor Jasmine sonunda. "Üzgünüm, Evan." Jasmine Stella'yı uzaklaştırıyor.
Isaiah garip bir şekilde yanımda. Her nasılsa, otobüse doğru koşacağını düşünmüştüm.
Onun yerine Vinnie'ye öfkeli bir bakış attığını düşünüyorum. "O kadar da ağlamıyordum," diyorum.
"Biliyorum," diyor Isaiah.
"Abartıyordu." "Biliyorum."
"Ve yaralandım. Muhtemelen gözyaşı kanallarıma bir şey yapmıştır."
"Evet, muhtemelen."
Otobüse yaklaştık.
"Ama..." Isaiah bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Şunu bil ki ağlamana aldırmazdım."
Sessizim, ama sonra omzunu omzuma sürtüyor ve içimde bir rahatlama dalgası dolaşüyor.
"Teşekkür ederim."
"Yine de berbat bir zevkin olduğunu hep biliyordum." Ona dirsek atıyorum.
Otobüse bindik ve AirPods'umu takıp gözlerimi kapattım ve her şey normalmiş gibi davrandım.

Bakışların üzerimde olduğunu hissediyorum ve derim diken diken oluyor.

• • • •

VINNIE

Evan'ın başının arkasına, ellerimde hissettiğim kısa saçlarına, öpme ayrıcalığına sahip olduğum boynuna bakıyorum.

Organlarım birbirine karışıyor, sanki kalp atışlarımın gücünden, sinirlerimin zonklamasından çarpışıyormuş gibi.

Evan'dan ayrılmanın ona zarar vermemesi gerekiyordu. Stella'yı incitmemeliydi.

Kıvraniyorum. Bu otobüs yarım milyon dolardan fazlaya mal olmuş olabilir ama şimdi sert ve rahatsız hissettiriyor.

Burada olmamam gerekiyordu.

Utanç bedenime doluyor, her bir hücremde geziniyor, ta ki her bir parçam perişan hissedene kadar. Her yerim ağrıyor ve bu akşamki rakip takımı suçlayamam.

Evan başını oynatıyor ve ben fark ediyorum. Evan kulağını kaşıyor ve ben fark ediyorum.

Evan o kısık sesiyle Isaiah'ya bir şeyler söylüyor ve ben bunu fark ediyorum.

Bir hata mı yaptım?

Çünkü Evan'ı incittiysem, Stella'yı incittiysem, bunun bir hata olmamasının bir yolu var mı?

Bir süper kahraman tarafından alt edilen kötü adam gibi, tüm yıkımlarımın iyi olmadığı söylendiğinde şok mu oluyorum?

Stella Batman değil, ben de Joker değilim. Ama...

Telefonumu kaldırıyorum. Sosyal medya sitelerine girmeye direniyor, Evan'la geçirdiğimiz o günler hiç yaşanmamış gibi davranmayı tercih ediyordum. Şimdi onlara giriyorum.

Aradığım şeyi bulmak çok kolay. Evan ve benim verandadaki resimlerimize tıklıyorum ve Evan'ın bana bakışına baktığımda, parmaklarımızın ne kadar yakın olduğunu, vücutlarımızın ne kadar yakın olduğunu gördüğümde kalbim çarpıyor.

Sonra aşağı kaydırdım. Yorumları okudum.

Yorumlarda alışık olduğumdan daha fazla kusmuk emoji var, ama aynı zamanda daha fazla kalp ve daha fazla yıldızlı göz de var.

Bazı insanlar birlikte çok tatlı olduğumuzu söylüyor, diğerleri bunu başından beri bildiklerini söylüyor ve yine diğerleri bunun bizi oyundan düşürmeyeceğini umduklarını söylüyor.

Hayal ettiğim gibi bir nefret festivali değil. Bu çok saçma görünüyor

Olumsuz yorum yapan insanlar için hayatımı değiştiremem. Onları tanımıyorum. Muhtemelen onlarla hiç tanışmayacağım. Onlar önemli değil ve Evan, Tanrım, Evan önemli.

Gözlerimi kapatıyorum.

Belki de Evan'la konuşmalıyım.

Ama belki de çok geç kalmış olacağım. Belki bir zamanlar nazik, bir zamanlar sıcak olan gözleri sertleşecek, gerçek çelik gibi olacak. Belki yüz hatları sertleşecek ve bir daha benimle hiçbir şey yapmak istemediğini açıklamasını dinlemek zorunda kalacağım.

Her türlü garipliği hak ediyorum.

Parmaklarımı koltuğuma vuruyorum.

Isaiah ile yer değiştirme isteğime karşı koyuyorum. Şu anda Evan'la konuşmak istiyorum. Ama bu iş istediğim gibi giderse, öpüşme de olacak.

Hartford'a vardığımızda kendimi Evan'ın yatak odasının kapısını çalarken buluyorum.

"Orada olduğunu biliyorum," diyorum sonunda.

Sonra duruyorum çünkü kulağa ürkütücü geliyor ve amacım bu değil.

Evan kapıyı açar. "Bunu yapmamıza gerek yok."

Onun varlığında kendimi ne kadar dengesiz hissettiğimin farkında olarak odaya giriyorum. Varlığımın her zerresi ona sürtünmek istiyor.

Bunun yerine duvara yaslanıp gözlerimi aynı hizada tutmaya çalışıyorum. Buraya bakışlarımın onun güzel yüzünün düzlemlerinde oyalanması için gelmedim, sanki onlar zaten ruhuma kazınmamış gibi.

"Konuşmamız gerek."

Evan irkiliyor ve sanki bir ayrılık başlatıyormuşum gibi konuşmaya bu kelimelerle başladığım için kendime lanet ediyorum.

"Buna gerçekten gerek yok," diyor bu kez umutsuzca.

Bakışları benimkini bulamıyor. Görüşü yere odaklanmış. Burası Hartford'un en iyisi olan dört yıldızlı bir otel olabilir, ama bu sadece böceklerin hiç şansı olmadığı anlamına geliyor.

Kirli halı yığınlarının üzerinde sürünerek.

"Öyle demek istemedim," diyorum.

Sertçe yutkunuyor. Sanki bir darbe almaya hazırmış gibi omuzlarını dikleştiriyor.

"Gitmemeliydim," diyorum sonunda.

"Tamam," diyor, sesi dikkatli.

"Seni mutsuz etmek istemiyorum."

İrkildi. "Stella'ya aldırma. Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Biz sporcuyuz. Eğer birlikte olursak bu bir hikaye olur.

Belki de buna değmez."

Kafa sallamak ve havanın temizlendiğini kabul etmek kolay olurdu. Yumruk tokuşturmak için elimi uzatabilirim ve hepsi bu kadar. Belki bir sonraki görüşmemiz biraz daha az garip olur.

"Sanırım yanılmış olabilirim," diyorum. Gözleri

bana doğru kayıyor. "Ne hakkında?"

"Muhtemelen pek çok şey hakkında. Ama seninle konuşmadan gitmemeliydim."

"Ben aradım."

"Ve cevap vermedim. Senden gerçekten

hoşlanıyorum," diye geveliyorum. Gözleri

yumuşadı. "Eskiden çok iyi arkadaştık."

"Sence..." Tereddüt ediyorum, kalbimin çılgınca atışı beni bunaltıyor.

İşlerin tam istediğim gibi gitme ihtimali var, ama daha büyük bir ihtimal de bunun

diğer türden önemli bir an. Otel odamda mendillere sarılıp uyumamamla sonuçlanan türden bir dönüm noktası.

Şarkıların yarısı aşkın mucizeleri hakkında, diğer yarısı ise kalp kırıklığı hakkında gibi görünüyor. İstemiyorum

Bu.

Ama işim gereği sürekli fiziksel acı çekiyorum. Kendimi güçlü görüyorum. Neden ben de burada olmayayım? Neden şu anda zayıf biriymişim gibi davranayım?

Evan hareketsiz. Sanki odadaki dengeyi bozabileceğinden endişe ediyormuş gibi nefes alışları bile sessiz.

"Sence gerçekten bir ilişkimiz olabilir mi?" Kelimeler ağzından dökülüyor, ama Evan'ın yüzü sakinliğini koruyor, sanki poker oynamak.

Keşke bu konuda bu kadar iyi olmasaydı. Belki de hokey malarımız için Vegas'a çok sık gidiyoruz.

"Seninle konuşmayı bırakmayacağım," diyor sonunda.

Gergindim, onunla konuşmayı kestiğimin farkındaydım. Sanki o bir kask ya da hokey sopasıymış gibi davrandım - etrafta bir şeydi ama sohbet edilecek bir şey değildi.

"Kastettiğim bu tür bir ilişki değil."

Gözleri bana kayıyor. Gözleri şimdi daha geniş, teni daha pembe.

O, insanların çok fazla umut etmek istemedikleri zaman elde ettikleri türden dikkatli biri.

En azından bu kadar dikkatli olmasını umuyorum.

Umarım birbirimizle pek bir şey yapmazsak bana her şeyin gerçekten en iyisi olduğunu nasıl söyleyebileceğini merak etmiyordur. Umarım cildindeki pembeleşme, beni odasında istemediğini nasıl açıklayacağı konusundaki beceriksizlik ve tedirginlikten kaynaklanmıyordur. Umarım dedikodulardan ya da otel katlarında dolaşan serseri paparazzilerden endişelenmiyordur.

Kamera görüntülerine bakıyorum.

ON ALTINCI BÖLÜM

E van

Vinnie odamda. Kalbim kabarıyor ve çarpıyor.

Buraya her ne söylemek için geldiyse, söylemesi biraz zaman alıyor. O gittikten sonra söylediği her kelimeyi zihnimde tekrar tekrar canlandıracağımı şimdiden biliyorum.

Onu dışarı atmak, kalbimi daha fazla rahatsız etmemesini söylemek istiyorum ama bu onu görebileceğim zamanlarda görmemek olurdu. Bu yine de daha acı verici olurdu.

Vinnie ilişkiler ve düşünmek hakkında bir şeyler kekeliyor ve gözleri belli bir anime türü gibi yalvarıyor.

Kayıtsızmışım gibi davranmak için çok geç olsa da nefesime ve soğukkanlı davranmaya odaklanıyorum.

Çünkü en son gece olduğunda ve konuştuğumuzda birbirimizin kollarındaydık. En son bir yatakta bulunduğumuzda, yatağın üzerindeydik.

O zaman bundan çok daha iyiydi.

"Peki, sen ne düşünüyorsun?" Vinnie sonunda sorar.

"Um..." Göz kırpıyorum. Zeki gibi davranmaya çalışıyorum ama bu okulda hiç işe yaramadı. "Seni kaybettim."

"Beni kaybetmek zorunda değilsin," diyor, sesi daha yumuşak, gözleri evimde olduğu gibi yumuşak.

Tamam. Gerçekten neler olduğunu bilmiyorum.

Çünkü eğer otel odama gelip takımın ve kariyerlerimizin iyiliği için aramızın hâlâ iyi olması gerektiğini söylemek isteseydi, çoktan gitmiş olabilirdi.

Ama diğer olasılık, gerçekten burada, otel odamda olması ve bana bu hafta sonuna geri dönmek istediğini söylemesi ve hayallerimde olmasını umduğum her şey olalım. Muhtemelen söylediği bu değil. O yüzden umut etmeyeceğim.

Hayatıma ne kadar iyi uyum sağladığını gördükten sonra olacağımızı hayal ettiğim şeylerin hepsi bunlardı. Ne kadar iyi uyduğunu

Stella ile, evime ne kadar iyi uyum sağladığını, kollarıma ne kadar iyi sığdığını.

Gerçi dürüst olmak gerekirse, bu daha çok benim onun kollarına sığmamla ilgiliydi. Geceleri bana sarılacak bir rüya erkeği istediğimi sanmıyordum, ama sanırım kendimle ilgili çok şey vardı.

hokey egzersizlerine ve çocuk bakım kılavuzlarına odaklanarak ve Stella'nın olmak istediği her şey olarak büyümesini sağlayarak.

"Evan?" Vinnie nihayet soruyor, sesi sert ve çığ. "Sence bu hafta sonu olduğumuz yere geri dönebilir miyiz?"

Gözlerim açılıyor. Çünkü bu kesinlikle daha fazlasını istediği anlamına geliyor.

Gülümsemesi hüzne dönüşür. "Boş ver. Sorun yok, Evan."

Dönüyor ve omuzlarının aşağı doğru eğimi, adımlarının ağırlığı bana bir şey fark ettiriyor...

"İlişki demiştin," diye geveliyorum.

Arkasını döndü. "Dedim."

"Yani-" Bedenimde dönen korkuları uzaklaştırmak istercesine sertçe yutkunuyorum.

"İlişkiyi kastetmiştim," diyor, sesi yavaş. Benimle göz temasını kaybetmiyor ve ben onun karanlık havuzlarına düşüyorum. Gözleri sıcaklık ve güven veriyor.

Yanakları pembeleşti, ve Tanrım, nasıl olduğunu hiç fark etmemiştim.

Bu renk ona çok yakışıyor. "Romantik türden." "Benimle," diye açıklıyorum, göz kırparak.

Dudakları -bunların boğucu ve etli olduğunu biliyorum- bir sırtışa dönüşüyor. "Seninle."

"Benimle çıkmak mı

istiyorsun?" diye sordum. "Uh-huh."

Zihnim dönüyor. "Bunu yapabiliriz. Yani, belki bazı özel yerler vardır..." Alnımı örüyorum.

Hokey hayranları her yerdedir. Ama özellikle Boston'da her yerdeler. Genelde Boston'da sevdiğim şeylerden biri de budur.

"Özel olmak istemiyorum," diyor.

Gözleri tekrar yumuşuyor ve ağzımın açık kaldığını fark ediyorum.

Kapatıyorum.

"Bilmiyor musun?" Nefes alıyorum.

"Sen istemedikçe olmaz," diyor. "Sen ne istiyorsan ben de onu istiyorum."

Ona bakıyorum, takip ettiğimden emin değilim. Bu önemli ve kalbimin kulaklarımın önüne geçmesini istemiyorum.

Çünkü ben onun kollarındayken, ben de onun her şeyi sunduğunu düşünüyordum... ve sabah, kötü bir motelden kaçır gibi ortadan kayboldu.

"Ve biz çıkmayı biraz geçtik," diyor. "Sence de öyle değil mi?"

"İ-"

Vinnie ellerimi avuçlarının içine alıyor. Bakışlarım ellerine kayıyor. Elleri büyük, sert ve yılın büyük bir bölümünü New England'da geçiren birinin ellerinin olması gerekenden daha bronz.

İçime bir sıcaklık yayılıyor.

"Sana aşığım Evan," diyor Vinnie, sesi sert. Nabzım zıplıyor.

"Öyle mi?"

"Kesinlikle." Aramızdaki mesafeyi daraltıyor ve burun deliklerim onun tanıdık kokusunu alarak alevleniyor. "Sana tamamen ve bütünüyle aşığım. Uzun zamandır öyleyim zaman."

"Ama fotoğraflar sosyal medyada ortaya çıktığında..."
Durdum. Kelimeler çok acı verici.

"Ayrıldım," diyor. "Ve bu yanlış. Oradan bir an önce çıkarsam fotoğrafçılar ortada bir hikâye olduğunu düşünmezler diye düşündüm. Belki de kıskanıyordum. Valentina bazı dergilerde dünyanın en güzel insanlarından biri olarak gösteriliyor."

"Siz de oldukça yüksek sıralamalarda yer aldınız."

"Kaptanıma aşık olmamam gerekiyordu. Bu bir kural. Ve ben kuralları çiğnemeyi sevmem."

"Bunu tam anlamıyla kural kitabına koyduklarını sanmıyorum."

"Çünkü insanların bunu yapmayacağını düşünüyorlar."

"Ben de D-men'lerimden birine aşık oldum," diyorum.

"Oh, öyle mi?"

"Evet."

"Umarım benden bahsediyorsundur."

"Kesinlikle bahsediyorum."

Aynı havayı soluyana kadar aramızdaki boşluk gittikçe daralıyor.

Dudakları çok yakın, yanağı bana değiyor ve kirli sakalına değdiğimde nefesim kesiliyor.

Vinnie aşık olmayı beklediğim kişi değil ama bu ona karşı olan hislerimi daha az güçlü kılmıyor.

Onu öpmek istiyorum. Dudaklarımı ağzına götürmek istiyorum. Dilimin onunkinden sürtünmesini istiyorum.

Parmaklarının her yerimde gezinmesini istiyorum.

Ama hâlâ açıklığa kavuşturulması gereken

birkaç şey var. "Yani, erkek arkadaşım mı olmak istiyorsun?"

Onu dikkatle izliyorum, herhangi bir sertleşmeye, bunun aslında söylediği şey olmadığına, atladığıma dair herhangi bir işarete hazırım.

Tekrar ileri.

"Daha önce hiç kimsenin erkek arkadaşı olmamıştım," diye itiraf ediyor.

"Asla mı?" Şaşkınlık üzüntüye dönüşür. "Ama sen otuz yaşındasın." "Bana yaşlı mı diyorsun, McAllister?"

Şaşkın bir kahkaha attım. "Cesaret edemezdin. Ama sen bir erkek arkadaş istemiyor muydun?"

"Seni istedim." "Vinnie..."

"Daha fazla birlikte olmak istediğim biriyle hiç tanışmadım. Belki bazı insanlarla bunu hayal etmiş olabilirim. Ama bu risk hiçbir zaman buna değer görünmedi."

"Özür dilerim," diyorum usulca.

"Her şey başladığımız zamankinden farklı." "Biliyorum."

Gülümsemesi mutluluğa dönüşüyor ve belki de ikimiz için mutlu bir geleceğe bakıyordum. "Ayrıca, cinsel hayal kırıklığımı büyük bir hokey oyuncusu olmaya dönüştürdüm."

oyuncu." Alnını benimkine yaslıyor. Burnunu benimkine srtyor. Parmakları benimkilere dayanıyor. "Benim istediğim sensin."

"Tüm zorluklara rağmen mi?"

"Eğer beni kabul edersen." Uzaklaşıyor. "İstemezsen de anlarım. Eğer sadece geçen hafta sonunun son olmasını istiyorsan hafta sonu."

"Bilmiyorum," diyorum çabucak.

"Hayır mı?" Gözlerinde yine o ışıltı var. Belki de Benim hissettiklerimi hissediyor, tıpkı benim duygularımın onun bedenini doldurduğu gibi, onun bedeninde de umut kabarcıkları oluşuyor.

Tüm ağrılar ve acılar, endişeler ve şüpheler mutlulukla doldu. Ve belki, sadece belki, bu mutluluk uzanacak, yükselecek ve bizi sonsuza dek dolduracaktır.

İkimiz de yaşadığımız sürece.

Kelimeler aklıma giriyor ve glmsyorum. Belki bir gün oraya varırız.

İnsanların onun için beklediği bir şey olmamama rağmen benimle birlikte olmak istemesi çok büyük bir anlam ifade ediyor. Neye bulaştığının farkında.

"Ekibin bilmesi senin için sorun olmaz mı?"

"Dünyanın bilmesinin bir sakıncası yok."

"Bunu mu demek istiyorsun?" Sesim titriyor. Belki de bu konuda yanılıyorum. Belki de bu aslında bir rüyadır. Belki de uyanacağım ve yatak odama geri döneceğim, etrafım yırtık mendiller ve üzüntü ile çevrili olacak.

"Seni seviyorum Evan," diyor usulca. "Seni çok seviyorum."

"Hiçbir fikrim yoktu."

"Amaç da buydu zaten," diyor. "Sanırım ben de rol yapmakta iyiyim. Özür dilerim."

Ona dirsek atıyorum, o da bir kahkaha atıyor ve birden yatağa uzanıyoruz. Yan yanayız ve beni kendine doğru çekiyor ama artık burada olmak istemediğinden endişelenmiyorum.

Kendimi onun kollarına bırakıyorum ve bakışlarımı ona doğru çevirdiğimde başı giderek yaklaşıyor. Ve sonra

Öpüşüyoruz.

Dudakları benimkilerin üzerinde, tıpkı olması gerektiği gibi. Her zaman olması gerektiği gibi, hiçbir fikrim olmasa bile.

Geri çekildi. "Aynı soruyu ben de sana sormalıyım. İnsanların bilmesinin sakıncası var mı?"

Vinnie'nin gitmesini dileyene kadar tansiyonumun yükselip yükselmeyeceğini merak ediyorum.

Ama bu fikir çok saçma.

Onun yerine "Buraya gelmeyi bıraktığında çok üzölmüşüm," diyorum.

Bir an tereddüt ediyor. "Bir ilişkiye hayır deseniz bile yine de uğrayacağıma söz vermeme ne dersiniz?"

"Bunu yapar mıydın?"

"Yani, Stella oldukça havalı."

Kalbim şişse de ona dirsek atıyorum. Çünkü kabul edelim, çocuğum hakkında duymak istediğim şey tam da bu.

Bariton sesi bana katılırken, sert kaslarının aşağı yukarı hareket edişinin farkında olarak ona karşı kıkırdıyorum.

"Senin heteroseksüelden başka bir şey olduğunu düşünmemiştim," diye itiraf ediyorum. "Aklımın senin hakkında o şekilde düşünmesine izin vermedim. Yani, aşırı derecede değil."

"Aşırı değil mi?"

"Sakın bana Seaport'taki lüks dairenizde ayna olmadığını söylemeyin."

Şaşkın bir kahkaha atıyor ve ben de bu zamanı onun üstüne yuvarlanmak için kullanıyorum.

"Omuzlarını beğendim," diyorum.

Kaşlarını yukarı kaldırıyor. "Oradan mı başlayacaksın?"

"Yani, oldukça genişler."

"Seni savunmak için daha iyi," diyor, sesini baştan çıkarıcı bir tona düşürerek.

Yine güldüm. Çünkü Vinnie ve ben ilk arkadaştık. Ve yine arkadaş olacağız. Ve çok daha fazlası olacağız.

"Belki de sadece beni öpmelisin."
"Kaptanımı dinlemeliyim." Ve sonra
dudakları benimkilerin üzerinde.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Vinnie

Evan'ın teni sıcaklıktan karıncalanıyor ve bu konuşmanın gerçekleşmesinin çok daha iyi olacağına karar veriyorum Tişörtsüz. Aslında, bu konuşma kelimeler olmadan gerçekleşse ve sadece öpüşmeye devam etsek çok daha havalı olurdu.

Ondan uzaklaşıyorum. İnliyor, ben de onun gömleğini çekip çıkarıyorum. Sonra tekrar birbirimizin kollarındayız. Dudaklarımız bir kez daha dans ediyor. Dilimi emerken ağzı cennetin ta kendisi.

Pantolonumdan sıyrılıp yatağa uzanıyorum. Teknik olarak soyunmanın en kısa yolu bu değil ama Evan'la bağlantımı tekrar koparıyorum. Beni takip ediyor, battaniyelerin ve yastıkların üzerinde tepiniyoruz, temizlikçilerin tüm iyi işlerini bozuyoruz.

Sonunda çıplak kaldık. Bacaklarımızı birbirine doladım. Ancak o zaman rahatlıyorum ve Evan'ın sıcaklığının içime dolmasına izin veriyorum.

Vücudumdaki her hücre bir kutlama yapıyor. Evan bir Noeller, doğum günleri ve 4 Temmuzlarla dolu bir ömür. O rahat battaniyeler, parlak balonlar ve gölde tekne gezintileridir.

Ellerimi çıplak bedeninde gezdiriyor, teninin altındaki sıkı kasları hissediyorum. Ellerimi trapezius'undan lat'larına doğru fırçalıyorum, sonra ellerimi belinin kıvrımları üzerinde gezdiriyorum, kişisel favorim olan gluteus maximus'una ulaşana kadar kısa bir süre oyalanıyorum.

"Vinnie," diye inliyor.

Sırıtiyorum ve boynunda kulaklarının altındaki ince deriyi emmeye karar veriyorum. Pantolonunu indiriyor ve dilimi yukarı doğru kaydırıp kulaklarının loblarını ağızma alıyorum.

"Beni öldürüyorsun," diye mırıldanıyor. "En iyi şekilde mi?"

"Kesinlikle en iyi yol."

Kalbi benimkinin altında dalgalanıyor, benimkiyle buluşmak için çılgınca kaburgalarına vuruyor. Bu iki kalp yapar.

"Birlikte olmamızı istiyorum," diyorum.

"Biz birlikteyiz," diyor, sesi sert. "Biz bir çiftiz."

"Stella benimle konuşacak." Homurdanıyor.

"Bunu hak ediyorsun."

"Özür dilerim," diye mırıldandım yine.

"Beni korumaya çalışıyordun. Beni her zaman korumaya çalışıyorsun. Yaptığın şey bu." Bakışları sertleşti. "Ve şimdi bana ne tür bir koruma istediğimi sormaya başlayabilirsin."

"Anlaştık."

"Bana ne yapabileceğimi söylemediniz."

"Sen zaten mükemmelsin, Evan. Her zaman da öyleydin."

"Kimse mükemmel değildir."

"Şey," diye itiraf ediyorum. "Belki de Valentina için mükemmel değildin."

Ama eminim ki, genelinizi savunmak için benimle birlikte seve seve savaşacak pek çok hayranım var. muhteşemlik."

"Oh, öyle mi?"

"Ama belki de emin olmak için vücudunuzu iyice incelemeliyim."

"Ne kadar yetkin."

Elimi onun yüksek, hokey gibi kıkırda gezdiriyorum. Sonra duruyorum, parmaklarım yavaşlıyor. Kalbimde bir şeyler sıkışıyor.

"Hey," diyor Evan, sesi yumuşak. "Nasıl çalıştığını biliyorum." "Belki bundan hoşlanmayacaksın."

"Seninle olduğu için hoşuma gidecek."

Tereddüt ediyorum ve omzuma doğru gülüyor. Sonra elimi tutuyor ve iki tatlı kalçasının arasındaki boşluğa daldırıyor.

"Daha iyi mi?" diye dalga geçiyor.

Ağzım kuruyor ve başımı salladığımı sanıyorum, ki bu aptalca, çünkü başlarımız o kadar yakın ki muhtemelen göremiyor.

Parmağımın ucuyla deliğine bastırıyorum. Nefesimi tutuyorum, ama sonra poposunu aşağı yukarı oynatıyor, iç çekirdeğini parmağım boyunca sürüklüyorum. "Çok iyi," diye mırıldanıyor.
Sonra sırtıyorum, çünkü daha iyi bir fikrim var.

• • • •

EVAN

Vinnie beni ters çeviriyor ve sert, sızan sikim battaniyeye bastırıyor. Kıçımı kavradı ve sıkamak için acele etmedi. Farkında olmadığım sinir uçları canlanıyor. Yanaklarımı aralıyor ve aradaki boşluğa soğuk hava çarpıyor. Titriyorum. Kendimi hiç bu kadar korunmasız, bu kadar açık hissetmemiştim. Bu karanlıkta deneysel bir parmak değil. Bu biri bana bakıyor...bana. Kariyerim boyunca çeşitli soyunma odalarında oldukça fazla sayıda çıplak dakika geçirmiş olabilirim ama daha önce hiç kimse göt deliğimi görmemişti. Vinnie ilk.

Kalbim çırpınıyor ama sonra Vinnie o zengin bariton sesiyle konuşuyor ve her şey yoluna giriyor.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor.

Bir homurtu tuttum. O kısımdan bahsetmediğine eminim.

Ama sonra orada ıslak bir şey hissediyorum. Bu onun dili.

Vinnie beni yalıyor.

Sadece yalama değil. Emme ve izleme...

Sikim sertleşiyor, kireçtaşından granit dönüşüyor.

Battaniyenin içine doğru itiyorum.

"Hoşuna gitti mi,
bebeğim?" "Evet!"

Vinnie gülüyor, sesi loş ışıklı ve deri koltuklu lüks barlarda servis edilen burbon gibi bedenimde dalgalanıyor.

Vinnie beni ters çevirdi ve sikimi tuttu. Ona bakıyorum. O muhteşem.

Yine de kaşlarımı çatıyorum.

"Sen gitmiyor musun..."

Kaşları birbirine çarpıyor, endişe hâlâ yüz hatlarını kaplıyor. Hâlâ gergin, hâlâ yanımda temkinli, hâlâ bana çok eski zamanlardan kalma değerli bir vazoymuşum gibi davranıyor. Çin hanedanı.

Ağzını sikimden çekerken tam da o mükemmel emme miktarını uyguluyor. "Ne yapacağım ben?"

"Şey-" Yanaklarıma sıcaklık doluyor.

Gülüyor. "Kıçına daha fazla ilgi ister misin?"

"Tüm ilgiyi istiyorum." "Hepsini mi?" Sesi yumuşak.

Başımı sallıyorum. "Seninle olmak istiyorum, Vinnie.

Gerçekten seninle olmak." "Olmak zorunda değilsin. Benim iyiliğim için değil. Eğer tek yaptığım seni kollarıma almak için..."

Ona bir yastık fırlattım.

Gözleri büyüdü. "Bu ne içindi?"

"Romantik bir şeyler söyleyecektin." "Ve bu bir sorun mu?"

"Şey. Belki de olmaz. Ama beni beceriyor olabilirsin."

Vinnie'nin gözleri alev alev yanar. "Evet. Belki bunu deneyebiliriz."

Bana manevra yapmasını beklemiyorum. Onun yerine, dört ayağımın üzerine düştüm.

"Kayganlaştırıcın var mı?" diye soruyor.

"Bunun olmasını planlamıyordum. Daha önce hiç olmamıştı."

Telefona bakıyorum. Resepsiyonu arayabiliriz ama dışarı çıkmamızın hikâyesinin, otel resepsiyonistinin internetteki bir dedikodu hesabına otel personeline cinsel malzemeler getirttiğimizi söylemeye karar vermesi olmasını istemiyorum.

"Muhtemelen banyoda biraz losyon vardır." Vinnie yataktan fırlar ve kısa süre sonra elinde Fransız markalı bir şişe ve gerekli berrak sıvıyla yeniden ortaya çıkar.

Tereddüt ediyor. "Ben temizim. En son test yaptırdığımdan beri kimseyle birlikte olmadım-"

"Sana güveniyorum," diyorum. "Aynen."

Başını sallıyor, sonra yatağa sürünüyor. Beni tekrar yukarı çekiyor ve kollarının sıcaklığını, vücuduma sürtünen tüylerinin fırçasını hissediyorum. Aletini çatlağımda gezdiriyor, ve nabzının attığını, sızdığını hissettiğimde titriyorum.

"Bunun gibi mi?"

"Çok fazla. İçine koy."

Gülüyor.

Parmakları, şimdi soğuk ve aynı Fransızca ile kaygan-sondaj losyonu, kıcımlı bul. Parmaklarını çatlağımda gezdiriyor ve özlem içime doluyor. Sonra kaygan parmağını içeri sokuyor, sahip olduğumun farkında olmadığım ama şimdi dünyadaki en inanılmaz şey gibi görünen sinir uçlarına çarpıyor. Parmağını hareket ettirerek bedenimi uyandırıyor. Popomu yukarı doğru itiyorum, utanmazca davrandığımdan oldukça eminim, ama en son umursamıyorum.

Yatağımda uzanmış, dikkatimi dağıtacak bir şeyler bulmak için televizyon kanalları arasında geziniyor olmam gerekiyordu ama

Muhtemelen haberlerin üzerine yerleşiyor, yatak odasını titreyen parlak renklerle akan kasvetli hikayelerle dolduruyor, ben ise göğsümdeki ağrıyı ve otoparktaki karşılaşmamızın garipliğini görmezden gelmeye çalıştım.

Mutlu olmamam gerekiyordu. Neşeli olmamam gerekiyordu. Ama şimdi öyleyim ve içimde kabaran kabarcık hissini durduramıyorum. Vinnie'nin dudakları sırtımda ve muhtemelen ona hickeylerin bir şey olduğunu hatırlatmalıyım.

Vinnie bir parmak daha sokuyor. Tanrım, seks yapacağız. İki insanın olabileceği şekilde birleşeceğiz.

"Sadece bin," diyorum.

"Tamam." Vinnie tereddüt ediyor. Artık parmakları bile kıcımda oynuyor. "Ama acırsa dururuz. Ve bunu sana karşı kullanmayacağım."

"Ben bir hokey oyuncusuyum. Bir şeylerin canımı yakmasına alışkınım." "İstediğim bu değil!"

Gülümsememi yutuyorum. "Bana bir öpücük ver."

Vinnie dudaklarıma yapışıyor ve evet, bu iyi bir şey çünkü bir şekilde gerçekten öpülebiliyoruz. Dillerimiz ve dudaklarımız birbirimizin varlığında ne yapacağını biliyor, kelimelerimiz tökezlediğinde ve aşırı kibar olduğumuzda bile.

Sonunda beni bıraktı. Kıçımın altına bir yastık koyuyor, sonra kendini içime itiyor. Nefes alıyorum, kalbim bu yeni his karşısında çılgınlar gibi çarpıyor. Vinnie ufak tefek bir adam değil ve bu siki için de geçerli. Devasa ve tehditkâr görünmek için para alıyor.

Ama o aynı zamanda benim Vinnie'm, yeri geldiğinde çok tatlı. Beni buzda ve buz dışında korur.

"Devam edeyim mi?"

"Sakın durayım deme."

Vinnie sırtıyor ve içimde kaymaya devam ediyor. "Çok sıkısın, Evan."

"Oh, öyle mi?"

"Harika hissediyorsun." Dudaklarını birbirine bastırıyor ve yaşadığı hissin içinde kaybolmuş bir halde daha fazla konuşmuyor.

Ama hayal edebiliyorum. Ben de sikiştim.

Ona gülümsüyorum, sonra o itmeye başlıyor. Aramızda ter birikiyor ve vücutlarımız mükemmel bir şekilde birbirine kayıyor.

Vinnie beni mümkün olduğunu bilmediğim bir şekilde dolduruyor. Benim

Sinir uçlarım seviniyor ve içime bir sıcaklık yayılıyor. Kara gözleri bana öyle bir sevgiyle bakıyor ki kalbim neredeyse duracak.

Ben de bunu bekliyordum.

Evliliğimde hiç sahip olmadığım şey buydu, bu yüzden aramızdaki şeyler her zaman garip hissettirdi, sanki rol yapıyormuşum gibi.

Ve gerçek aktörlerin aksine, repliklerimi hiç bilmiyordum. Gerçekte nasıl hissettiğime ikna olmasam da söylemem gerektiğini düşündüğüm şeyi beceriksizce söyledim.

Bu yüzden kalbim Vinnie'nin hayatımdaki yokluğunu hissetti. Sonsuza dek birlikte olacağız. Şimdiden eminim.

Vücudumdan zevk almasını, yüzündeki mutluluğun dalgalanmasını izliyorum.

ON SEKİZİNCİ

BÖLÜM

Vinnie
Uyandıgımda Evan'ı kollarımda buldum. Başlarımız
Birbirimize sıkıca bastırdık ve bir yastığı paylaştık. Gece
defalarca uyandık, öpüşmek, elleşmek ve oral seks yapmak için
birbirimize yaklaştık.

Kirpikleri havaya kalkıyor ve ben gözlerinin içine bakıyorum. I
Muhtemelen gülünç, aptal bir gülümseme var, artık karanlık
tarafından korunmuyor. İnce perdelerden ışık süzülüyor ve
pencereler ses geçirmez olmamalı, çünkü dışarıdan sesler
geliyor.

Gözlerini açtığı anı, beni yanında bulduğu anı, gözlerinin
büyüdüğü anı izliyorum ve
yüzünde bir gülümseme belirir.

"Merhaba," diye mırıldanıyor, başımla omzum arasındaki
boşluğa sokuluyor. Saçları çeneme sürtünüyor ve parmakları
meme uçlarımin etrafında daireler çiziyor.

"Sanırım kahvaltı vakti geldi."

Ellerini göğsüme bastırarak gülüyor. "Bunu kaçıramayız."
Banyoya doğru zıplıyor ve duşu açıyor. "Geliyor musun?"

Onu duşa kadar takip ediyorum ve kaygan vücudunu kendime
doğru çekiyorum. "Muhtemelen konuşmalıyız."

Geri çekilir ve bir kaşını kaldırır.

"Öyle değil." Yüzüm ısınıyor. "Yani-" Sertçe yutkunuyorum.
"Seni bir daha ne zaman göreceğim?"

"Oh." Gözleri yumuşar. "Mümkün olan en kısa
sürede." Birkaç kez başımı sallıyorum. "Kulağa
hoş geliyor."

"Tabii ki öyle. Kendi evimde yabancı gibi davranmak
istemiyorum. Ve Stella'nın sır tutma konusunda iyi olduğunu
sanmıyorum. Bu onun geliştirmesini istediğim bir beceri
değil."

"Neden ona erkek arkadaşın olduğumu
söylemiyorsun?" Gözleri parlıyor. "Kulağa hoş
geliyor."

"Belki de başka ne yapmamız gerektiği konusunda temsilcilerimizle bir görüşme yapmalıyız."

"Takım yönetimine söylememiz gerekecek."

"Ekibimize söylememiz gerekecek."

"Birlikte mi?"

Başımı salladım. "Her zaman."

• • • •

EVAN

"Masal zamanı!" Stella ben kapıyı açtıktan hemen sonra haykırıyor. "Seni bekliyordu," diyor Jasmine.

"Ona göz kulak olduğun için teşekkürler." "Her zaman."

Sırıtiyorum. Isaiah bana onun için nişan yüzüğü seçenekleri gösterdi. Yakında kesinlikle bir teklif gelecek.

"Belki bir gün Stella senin çocuklarına bakar," diyorum.

Yanakları pembeleşiyor ama kalpler neredeyse gözlerinden sızıyor. "Gitmeliyim."

"Tamam."

"Bana bir kitap getirmek ister misin?" Yalnız kaldığımızda Stella'ya sordum.

"Hayır. Ben gerçek bir hikaye istiyorum."

Ciddiyetle başımı sallıyorum, sonra onu omuzlarımin üzerinde sallıyorum ve kanepeye taşıyorum.

Mutlu bir şekilde ciyaklıyor ve ben de onu yanıma oturtuyorum. "Gerçek bir hikâye ister misin?" diye sordum.

Stella bana şüpheyile bakıyor. "Bana gerçek hikayeleri izlemeye iznim olmadığını söylemiştin."

Gözlerimi kırıştırdım, sonra gerçek suçları izlerken ona kanalı değiştirmesini söylediğimi hatırladım.

"Gerçek bir aşk hikâyesi anlatmamı dinlemeye izniniz var," diyorum.

"Kulağa sıkıcı geliyor."

"Kısa keseceğim." Kalbim titriyor. Bunun iyi gitmesi gerek. Stella'nın mutlu olmadığı bir dünya olamaz.

Ben.

"Bir zamanlar bir hokey oyuncusu varmış." "Sen bir hokey oyuncususun!"

Sırıtiyorum. "Evet, Stella."

"Ve başka bir hokey oyuncusuyla tanıştı. Ve uzun yıllar boyunca en iyi arkadaşlardı. Ve sonra bir...yanlış anlaşılma oldu ve bir süre birbirimizi görmedik." Stella burnunu kırıstırıyor.

Bu hiç iyi gitmiyor. Boğazım kuruyor ve oturmadan önce neden biraz su almayı düşünmediğimi merak ediyorum.

"Hokey oyuncularından birinin Stella adında güzel bir kızı vardı."

"Bu çok sıkıcı baba. Benim adım Stella. Orijinal olamaz mısın?"

Yanaklarım ısındı. "Ama sonra iki hokey oyuncusu barıştı. Ve şimdi onlar erkek arkadaş!"

Gözleri açılıyor. "Ve sonsuza dek mutlu mu yaşayacaklar?" "Planımız bu!" Aşırı neşeli, garip bir şekilde

Gölmek. "Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Stella iç geçirir. "Vinnie hikâye anlatmakta çok daha iyidir. Onlarda rol bile yapıyor. Bunu nasıl yaptığını ona sormalısın."

Gölümsüyorum. "Evet, öyle yapacağım."

"Yine de kavga etmeniz çok kötü oldu."

Boğazımı temizliyorum. "Yani, hikâye gerçek bir hikâyeydi. Ve sen gerçek Stella'sın. Ve ben gerçek bir hokey oyuncusuyum. Ve Vinnie de-"

"Diğer gerçek hokey oyuncusu mu?"

Başımı sallıyorum. Belki de Vinnie'yle bir ilişkimiz olduğu haberini vermenin yolu metaforlar değildi.

"Ve sonsuza dek mutlu yaşayacağız," diyorum.

"Umarım. Sanırım dünyada bunu asla bilemeyiz. Ama deneyeceğiz. Ve birbirimize sahip olacağız."

"Yani, Vinnie ve sen artık kavga etmiyor musunuz?" "Artık değil."

"Bu gece geliyor mu? Bana gerçek bir hikâye anlatabilir mi?"

"Onu arayacağım," diye öneriyorum.

"Yaşasın!" Stella koltuk minderlerinin üzerinde zıplıyor.
Otuz dakika sonra Vinnie geldiğinde Stella doğruca onun
kollarına atılıyor ve eminim ki her şey yoluna girecek.
Biz bir aile olacağız.

EPILOG

Vinnie

Bir hafta sonra

Yine kazandık.

Herkes soyunma odasına koşuyor, yüzlerimizde gülümsemeler. Pedlerimizi yırtıp yere yığıyoruz.

Kapı tıkırdayarak kapanıyor ve bir kilit sesi duyuyorum. Sırıtiyorum. "Harika bir oyun," diyor Finn.

"Hı hı," diyorum mutlulukla.

Finn'in gözleri büyür. "Dostum, biriyle mi görüşüyorsun?"

"Neden?"

"Evet, gönüllü olmak ister misin Finn?" Isaiah alay ediyor.

Finn formasını Isaiah'a fırlatır. "Çok mutlu görünüyor.

Bu çok garip."

Sonra Evan'ın benden önceki varlığını hissediyorum. Bu kez zemini incelememe ve yüz hatlarımı kayıtsızlığa alıştırmama gerek kalmıyor. Bakışlarım ona kayıyor.

Kaşını kaldırıyor, ben de başımı sallıyorum. Bunu gerçekten yapacağız.

"Evet çocuklar..." Evan boğazını temizler. "Bir duyurum var."

Diğerleri bakışlarını ona kaydırır. Ne de olsa Evan kaptan.

Anonsları onun yapmasına alışkınlar.

Ancak bu duyuru farklı olacak.

Menajerlerimizle konuştuk, koçla konuştuk, Blizzards'ın halkla ilişkiler departmanı ile konuştuk.

Bunu gizli tutmaya karar verdik. Ekibin gazetecilerin özel hayatımızı analiz etmesine ihtiyacı yok ama bilmeleri gerekiyor.

Evan elini uzatıyor, ben de tutuyorum.

Takımdaki hiç kimse bana yardım ettiğinde bir şey düşünmüyor, muhtemelen bir şeyleri bir araya getirmeye başlamaları gerekse bile.

Ama Evan elimi bırakmayınca birkaç kişinin gözleri kısıldı.
Ancak çoğu kişi duyuruyu bekliyor gibi görünüyor.

"Yani..." Evan elimi sıkıca kavradığını söylüyor. "Bildiğin gibi, Vinnie ve ben çok yakınız."

"Bunu bilmiyordum," diyor Finn, birleşmiş ellerimize bakarak.

"Çünkü sen yenisin," diyor Evan. "Ve Vinnie bazen ahmağın teki olabiliyor."

Birkaç ekip üyesi birbirlerine bakıyor, sanki Bakışlarındaki bir şey onlara zihinlerinin aniden aşırı aktif hale gelmediğini söyleyecektir.

"Duyurunuz bu mu?" Isaiah dudaklarını birbirine bastırır.

"Vinnie ve ben birlikteyiz. Biz..." İnsanların çoğunun yüzünde hâlâ kafa karışıklığı var.

"Neden onlara göstermiyorum?" Evan mırıldanıyor ve benim nabzım atıyor.

Başımı sallıyorum, o da sırtıyor.

Bir an için sadece birbirimizin gözlerine bakıyoruz, ama bir an sonra Evan kollarını bana doluyor.

Ve sonra öpüşüyoruz. Gerçekten öpüşüyorduk. Soyunma odasının tam ortasında.

Oda sessiz, sonra etrafımızda şaşkın fısıltılar uçuşuyor, en sonunda da alkışlar.

Işıl ışıl parlayarak ayrıldık.

"Biz, um, bunu medyaya duyurmak istemiyoruz. Sağduyunuz için minnettarız. Ama bunu gizli tutmak doğru gelmedi." Evan bakışlarını odanın içinde gezdiriyor. "Sorusu olan var mı?"

"Hayır! Tebrikler, çocuklar!" Isaiah yumruklarını Biz.

Odaya bakıyorum. Bazı insanlar şaşırmış durumda. Dürüst olmak gerekirse, şaşkınlık buz dışında her zaman alışılmadık bir ifade değildir. Ama çocukların çoğu gülümsüyor.

"Bunun olacağını bilmiyordum." Finn altın sarısı saçlarını kaşıyor.

"Sorun mu var?" Soruyorum ve kimse üzgün görünmese de kalbim yine de geriliyor.

Hiç kimseyle kendimi bu kadar çok paylaşmamıştım. Erkekler kızlar hakkında konuştuğunda hep başımı sallardım. Ham ve gergin hissediyorum.

Evan elimi sıkıyor ve biliyorum ki birinin bir sorunu olsa bile bize bir şey olmayacak.

Çünkü her ne kadar Evan'ı kendimden uzaklaştırmaya çalışsam da, o benim için ne kadar önemliyse ben de onun için o kadar önemliyim.

Tebrik korosu düğün çanları kadar net ve canlı bir şekilde çalışıyor.

Hokey Kuralları serisinin ön romanı olan Kural #.5: Kaptana Asla Aşık Olma'yı okuduğunuz için teşekkür ederim. Umarım siz de Vinnie ve Evan ile vakit geçirmekten benim kadar keyif almışsınızdır. Eğer hikayeyi beğendiyseniz, lütfen Yorum bırakıyorum. Hokey Kuralları serisinin bir sonraki kitabı, [Kural 1: Asla Yanlışlıkla Takım Arkadaşınızla Evlenmeyin](#), şu anda mevcut.

KURAL 1: ASLA KAZARA YAPMAYIN

TAKIM ARKADAŞINLA EVLEN

F^{han} Parti yapmakla ünlü **o l a b i l i r i m** ama kendimi aştım. Vegas'ta çılgın bir gece geçirirken yeni takım arkadaşım Noah'a sarhoş bir şekilde evlenme teklif ettikten sonra, parmağымda bir yüzük, yanımda bir koca ve devasa bir halkla ilişkiler kabusu.

Takım yönetimi çok öfkeli ve kariyerlerimizi kurtarmanın tek yolu evliliğin kasıtlı olduğunu iddia etmek. Noah bir profesyonel gibi davrandı ve ben de onu Boston'daki çatı katıma taşıdım. AHL'den yeni çağrıldı ve ben ona her şeye mal olabilirim.

En az bir yıl boyunca birlikte olacağız, halkın karşısına çıkacağız, hokey oynayacağız ve birlikte yaşayacağız. Aslında, bu hiç de rol yapmak gibi gelmiyor. Ama belli ki bu imkansız: ikimiz de heteroseksüeliz. Değil miyiz?

[Şimdi sipariş verin.](#)

KURAL 1'DEN ALINTI: ASLA KAZARA EŐİNİZLE EVLENMEYİN

TAKIM

ARKADAŞI

Fhan

Her şey yoluna girecek.

Gözlerimi tekrar kapatmam gerekiyor ve bu sinir bozucu berrak rüya deęiőecek.

Noah Fitzpatrick'le aynı yatağa girmemin imkanı yok. AHL'den yeni gönderilenler birinci sınıf oyuncularla aynı odada kalamaz.

Bu da rüyamda Noah Fitzpatrick ile aynı yatakta olduğumu gördüğüm anlamına geliyor ki bu pek de avantajlı bir durum değil.

Açıkçası, eşcinsel falan değilim. Ben bir hokey oyuncusuyum.

Gözlerimi kapatıyorum ve rüyanın deęiőmesini bekliyorum. Deęiőmüyor.

Hâlâ nefes alış veriőlerini duyabiliyorum, hâlâ yumuşak yatağı ve çarşafı terli tenimde hissedebiliyorum, hâlâ bana ait olmayan bir kolonyanın kokusunu alabiliyorum. Yaőanmış olması mümkün olmayan bir gecenin anıları zihnime hücum ediyor. Buraya Vegas'ı oynamaya geldim, komedilerde her zaman can alıcı nokta olan pembe bir őapele girmeye değil.

Rüya deęiőmüyor.

Bu yolun işe yaramadığına karar verdim. Arkamı döndüm ve o oradaydı. Kısa siyah saçlar, düz ve kavisli mükemmel miktarda çilli bir burun, uzun siyah kirpikler ve yeşil gözler...

Kalbim hızla çarpıyor.

Doğrudan bana bakan yeşil gözler. "Bu bir rüya değil," diyorum.

"Neden..." Noah'nın sesi gürlüyor, dün geceki alkol sese boğuk ve sert bir hava katmış.

çekici geliyor ve uykulu gözleri açılıyor. "Oh, kahretsin." Hevesle başımı sallıyorum. Anladı.

Noah yatağın kendi tarafından kalkarak yatağın zıplamasına neden oluyor ve yemin ederim üzerinde hiçbir şey yok. Omuzları geniş ve sağlam, yılların özverisiyle şekillenmiş. Bakışlarım geçici olarak aşağıya, karın kaslarını geçip ilginç görünmemesi gereken V şeklindeki kaslara kayıyor. Çarşafı yataktan çekip alıyor, ben de yuvarlanıp ipeksi kumaşı kendi etrafına sarmasına izin veriyorum. Şimdi uykulu gözlerle toga giyen bir öğrenci birliğine benziyor. Battaniyeyi üzerime çekiyorum çünkü onun pozunu taklit etmek tuhaf olurdu ve bedenim bunun sabah odunu için uygun bir zaman olmadığını fark etmiyor.

"Biz-?" Noah cümlesini bitiremiyor. Onun yerine ben bitirmeyeceğim. Nasıl bitirmek istediğini bilsem de kelimeler benim ağzımdan çıkarken de doğru gelmiyor.

"Eğer yaptıysak, bir sertifika olmalı." Başını sallıyor. "Doğru. İyi düşünmüşsün."

Noah Bay Uzlaşmacı'dır.

Bir şeye doğru hamle yapıyor ve ben beyaz çarşafın bronz teninin üzerinde nasıl kaydığını hiç fark etmiyorum. Olmaz öyle şey. Bu tuhaf olurdu ve ben tuhaf değilim. Kesinlikle eşcinsel değilim. Ben değilim.

Noah parlak mermer zeminde bir olimpiyat güreşçisi gibi çırpınıyor, kasları esniyor, saçları ışığı yakalıyor.

Bakışlarımı odanın içinde gezdiriyorum; lüks siyah çim duvar kâğıtlarına, altın çerçeveli aynalara, kristal avizeye, tüm şeridin manzarasına, ışıltılı, cıfcaflı ışıkların artık sönmüş olmasına, mürekkep rengi gökyüzünün yerini puslu bir mavinin almasına dikkat ediyorum.

Göz kırpıyorum.

NHL bize çok iyi davranıyor ama burası benim süitim değil.

Odama Dom Perignon tepsisi ve kristal kadehler yoktu. Kırmızı yapraklardan oluşan bir iz kapıya kadar uzanıyor. Yatak başlığına bakıyorum, zevkli bir siyah... ve daha az zevkli bir kalp şekli.

"Balayı süitinde miyiz?" Sesim çakıllı ve alkolün tadını geri yutuyorum. Ugh. Başım gürlüyor ve yatağa gömülüyorum.

Noah bir kağıt parçasını kaldırır. "Buldum."

Organlarım birbirine kayıyor.

Elinde tuttuğu her neyse resmi görünüyor.

Mavi-beyaz belgenin üzerinde ikimizin de adı yazıyor: Finn Carrington ve Noah Fitzpatrick.

Bu bizim evlilik cüzdanımız.

[Sipariş Kuralı 1: Asla Yanlışlıkla Takım Arkadaşınızla Evlenmeyin.](#)

KURAL 2: ASLA BIR NOEL BULUŞMA ŞOVU

Pnsanlar bekâr olmama hep şaşıyor ama bu beni hiç rahatsız etmedi. Profesyonel bir hokey oyuncusu olarak, boş gecelerimi Sebastian Archer'ın flört programlarını sunmasını izleyerek geçirmeyi tercih ederim.

pis spor barlarında takılmaktansa, bu işi yaparım.

Ama takım arkadaşım beni Bay Doğru'yu Ararken'e başrol oyuncusu olarak yazınca: Noel Sürümü'nde başrol oyuncusu yapınca, sakın hayatım yok oldu. Evde geçirdiğim rahat geceler yerine, aşık olmam gereken muhteşem kadınlarla Boston'da şenlikli randevulara çıkıyorum.

Tek sorun ne? Düşünmeden edemediğim kişi, programın çekici, sporcuları küçümseyen, fazlasıyla çekici sunucusu.

Bu imkansız. Bir eş bulmam gerekiyor. Takımımın yönetimi de dahil olmak üzere milyonlarca insan tarafından izleniyoruz.

Ve ben heteroyum. Belli oluyor.

Muhtemelen.

Belki de değildir.

[Ön Sipariş Kuralı #2: Asla Bir Noel Randevu Programına Katılmayın.](#)

KURAL 3: ASLA SAHTE EVLİLİK YAPMAYIN KOÇUN OĞLU

Oskar Üç yıl boyunca Dmitri Volkov'a olan aşkımı tamamen profesyonelce tuttum. Blizzards'ın operasyon müdürü, onun hınzır gülümsemesini ya da siyah saçlarının gözlerinin üzerine düşmesini düşünmeyi göze alamam. Özellikle de babamın en belalı oyuncusu olduğu için. kesinlikle düz.

Ama Dmitri yeşil kartlı bir evlilik için ofisime daldığında, tüm dikkatli planlarım buz gibi kırıldı. Bir anlık zayıflık ve aniden takımın kötü şöhretli çocuğuyla nişanlandım. Rusya'dan geldiği günden beri fantezilerimin başrolünde olan oyuncuyla.

Babam, takımın baş antrenörü, öğrendiğinde patlayacak. Zaten hokey menajerliği için fazla yumuşak olduğumu düşünüyor; şimdi de zar zor kontrol edebildiği tek oyuncuyla mı evleniyorum? Ama Dmitri'ye hayır demek yapabileceğim bir şey değil. Şimdi tek yapmam gereken dünyaya deliler gibi aşıkmişiz gibi davranmak ve Dmitri'ye de öyle değilmişim gibi davranmak.

[Şimdi sipariş verin.](#)

PORTIA

HAKKINDA

W Portia yazmadığı zamanlarda muhtemelen iyi bir MM romanı ile kıvrılıp yatıyordur. Büyük bir şehirde, bir hokey sahasına yürüme mesafesinde yaşıyor. Bazen Kahve almak için evinden dışarı çıkmanın yararlarını tartışıyor. Arada sırada da elinde kindle'ıyla eşiyle birlikte bir sahil kaçamağı yapıyor.

Portia okuyucularından haber almayı seviyor. Ona portiablakeauthor@gmail.com adresinden e-posta gönderebilir veya onu takip edebilirsiniz:

TikTok: <https://www.tiktok.com/@portiablakeauthor> Instagram: [instagram.com/portiablakeauthor](https://www.instagram.com/portiablakeauthor)

FB Sayfası: <https://www.facebook.com/portiablakebooks/> FB Grubu:

<https://www.facebook.com/groups/portiablakeromancereaderslounge>

Web sitesi: <https://portiablakeauthor.com>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.